

Αλφά

ΓΙΑ ΤΗΝ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΑΠΕΛΕΥΘΕΡΩΣΗ

ΣΑΒΒΑΤΟ 15 ΜΑΡΤΗ 1997 • ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΑΝΑΡΧΙΚΗ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ • ΓΡΑΦΕΙΑ: ΠΑΠΑΡΡΗΓΟΠΟΥΛΟΥ 45 • ΕΤΟΣ 3ο • ΦΥΛΛΟ 86ο • ΔΡΑΧΜΕΣ 200

ΑΛΒΑΝΙΑ: ΟΙ ΑΡΧΙΤΕΚΤΟΝΕΣ ΤΗΣ ΠΑΓΚΟΣΜΙΑΣ ΕΞΟΥΣΙΑΣ ΑΝΑΖΗΤΟΥΝ ΤΟ ΝΕΟ ΦΑΡΑΩ...

Παλινόρθωση της πυραμίδας;

ΜΕ ΤΗ ΒΙΑ ΓΙΑ ΜΑΜΗ, η αλβανική κοινωνία μέσα σε τρεις βδομάδες ξαναγεννιέται, ζώντας και συμπυκνώνοντας όλη την ιστορία του 20ου αιώνα. Αδυσώπητη εκμετάλλευση, ερήμωση της χώρας από την μετανάστευση, αποικιοποίηση από το ξένο κεφάλαιο, στυγνή δικτατορία στηριγμένη στην μυστική αστυνομία και ένα οικονομικό σύστημα θεμελιωμένο στο γρήγορο κέρδος για ελάχιστους. Καθώς η κοινωνία διέτρεχε μέσα σε λίγα χρόνια ολόκληρο το φάσμα της εξαθλίωσης, μετερχόμενη από την αδυσώπητη δικτατορία του σταλινισμού στην ολοκληρωτική αρπαγή του καπιταλισμού, μια μαζική λαϊκή εξέγερση σηματοδίνει όχι μόνο τη χώρα, αλλά και το τέλος του αιώνα.

Μια εξέγερση με την ορμή και την μαζικότητα μιας επανάστασης, καθώς απλώνεται στην μία πόλη μετά την άλλη, καθώς καταλαμβάνονται στρατόπεδα, ναυτικές και αεροπορικές βάσεις, γκρεμίζονται τα πιο μισητά σύμβολα του καθεστώτος -φυλακές, αστυνομικά τμήματα, κυβερνητικά κτίρια- μοιράζονται τα τρόφιμα και τα φάρμακα, εκλέγονται επιτροπές πόλης από την βάση. Μια κοινωνική εξέγερση αυθόρμητη που -προς το παρόν τουλάχιστον- στρέφεται ενάντια στο σύνολο της πολιτικής εξουσίας, αγνοεί τις εκκλήσεις της αντιπολίτευσης αρχικά, της καινούριας διακομματικής κυβέρνησης στη συνέχεια, για ν' αναδείξει μια μοναδική αποστροφή σε κάθε απόπειρα χειραγώγησης της. Μια εξέγερση που δεν υποκύπτει σε τελεσίγραφα, στην απειλή του λιμού, στη μυστική αστυνομία, στο στρατό, στο φόβο για την παρέμβαση των κυρίαρχων του πλανήτη.

Μια εξέγερση ταξική, από αυτούς που δεν έχουν τίποτα πια να χάσουν γιατί απλά τα 'χάσαν όλα στην καθεστωτική κερδοσκοπία των πυραμίδων, μια εξέγερση γεμάτη οργή για όλα τα χαμένα χρόνια της πιο μαύρης εκμετάλλευσης στο όνομα και με το όραμα του καπιταλιστικού παραδείσου. Και οι εξεγερμένοι αποδεικνύονται από και πιο πολλοί, όλο και πιο αποφασισμένοι. Η ιστορία -και όχι το τέλος της- έρχεται να επιβεβαιώσει τη θέση της στην κοινωνική εξέλιξη. Και ό,τι γίνεται στην Αλβανία αφορά και εκφράζει όσα συμβαίνουν και όσα γεννιούνται στους πολλούς κόσμους που αποτελούν τον κόσμο...

Καθώς οι στρατιές των ΜΜΕ προελαύνουν...

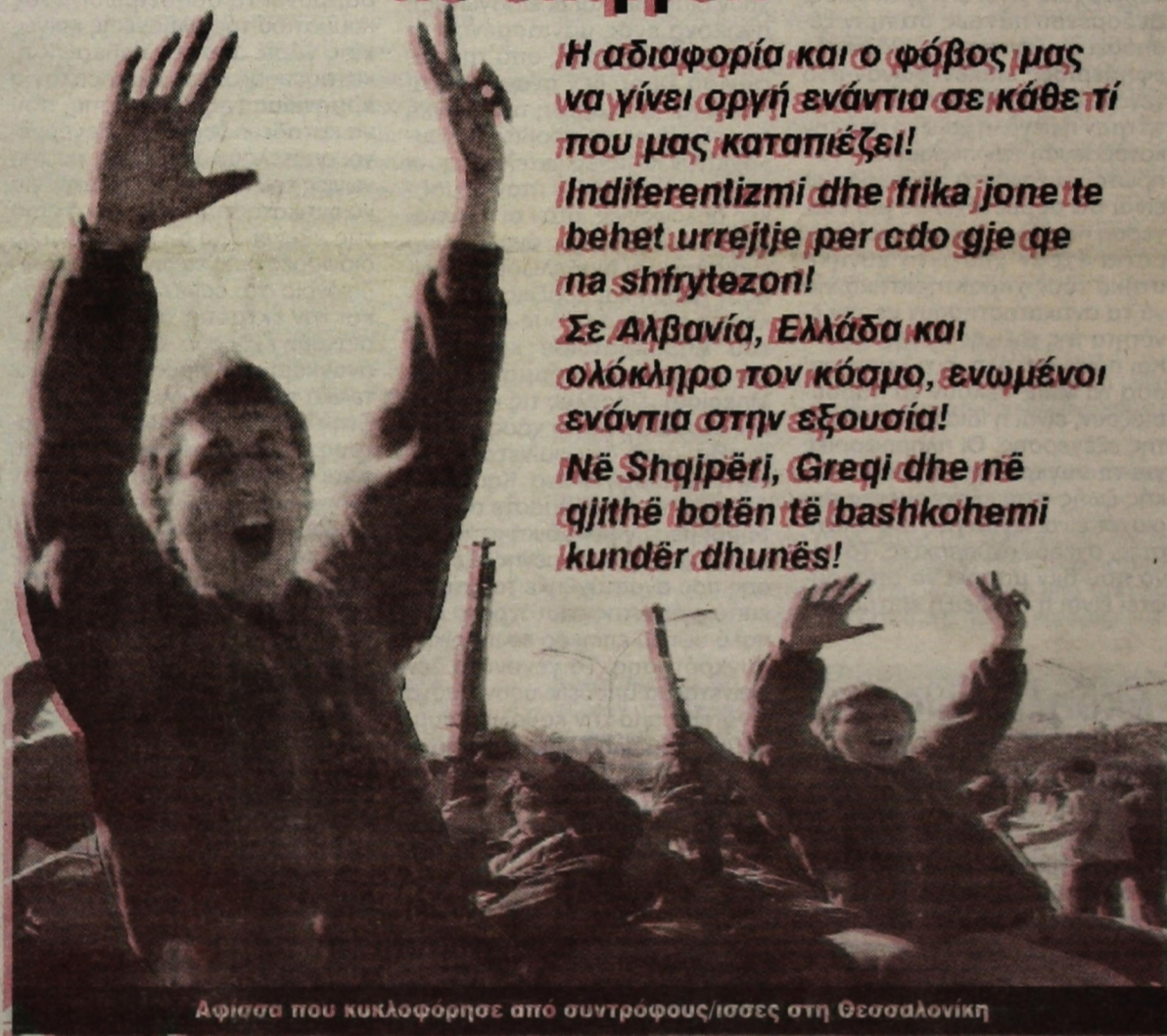
Τηλεόραση, εφημερίδες, ψηφιακά και μη δίκτυα, δορυφορικές επικοινωνίες, όλο το λαμπερό ε-

ποικοδόμημα της (τηλ)επικοινωνιακής εποχής μας (όχι και τόσο) ξαφνικά αποδεικνύεται ανίκανο να δώσει μια σαφή εικόνα για τις εξελίξεις. Το μεγαλύτερο μέρος της ειδησεογραφίας αντανakλούσε απλά και μόνο την αγωγή της κυριαρχίας να αποκατασταθεί μια βιώσιμη πολιτική εξουσία στην Αλβανία. Και όσο σαφείς ήταν οι πληροφορίες για τον Μπερίσα, την αντιπολίτευση, τις ελληνικές και τις ιταλικές παρεμβάσεις, άλλο τόσο θολή ήταν για τις πραγματικές εξελίξεις στο μέτωπο της εξέγερσης. Ενδεικτικό και μόνο είναι οι δεκάδες νεκροί που παρέλασαν από τα δελτία ειδήσεων για να διαψευστούν λίγο αργότερα. Οι στρατιές του ψέμματος δεν έχουν ακόμη προελάσει -περιμένουν να ξεκαθαρίσει το τοπίο και οι ενδεχόμενες λύσεις για ν' αναδείξουν σαφή προτάγματα- ήδη όμως έχουν επιχειρήσει να αποκρύψουν σημαντικές πληροφορίες, να διαστρεβλώσουν άλλες και να εγγράψουν την εικόνα του χάους στην κοινωνική συνείδηση.

Είναι σκόπιμο να καταγραφούν οι αντιφάσεις και η συνολική λειτουργία των ΜΜΕ, όχι τόσο για να καταδειχτεί η δικτατορία του ψέμματος, όσο για να γίνουν πιο κατανοητές σημαντικές πλευρές της εξέγερσης. Τα όσα ακολουθούν δεν αποτελούν απόπειρα εγγραφής της πραγματικότητας -γιατί λείπει η ουσιαστική πληροφόρηση- αλλά θεμελιώδη ερωτηματικά για την πορεία των εξελίξεων στην εξεγερμένη Αλβανία.

Ένα πρώτο ζήτημα που τίθεται είναι ποιά κοινωνικά κομμάτια συμμετέχουν στην εξέγερση. Τα ΜΜΕ από την πρώτη στιγμή θέλησαν να την συνδέσουν με την αλβανική μαφία, προβάλλοντας την ενεργή συμμετοχή της και αποδίδοντάς της έμμεσα την ευθύνη για την οργανωμένη δράση των πρώτων ημερών. Από το γκρέμισμα των φυλακών μέχρι την κατάληψη των στρατοπέδων. Μόνο που η αλβανική μαφία κατορθώνει στον άναρθρο λόγο των ΜΜΕ να συμμετέχει παντού. Οι πρώτες αναλύσεις, πριν ακόμη ξεσπάσει η εξέγερση, παρουσίαζαν την μαφία σαν ένα οργανωμένο κομμάτι της πολιτικής εξουσίας στην Αλβανία. Λειτουργούσε πλάι και στη σκιά των παρατραpezών -που ήταν οι βασικοί χρηματοδότες του καθεστώτος- αναλαμβάνοντας το ξέπλυμα χρήμάτων, διαμεσολαβώντας στην κυβέρνηση για τις βίζες (σε συνεργασία με την ελληνική και την ιταλική πρεσβεία -τα σχετικά δημοσιεύματα έγιναν στις ελληνικές εφημερίδες σε ανύποπτο χρόνο, λίγους μήνες πριν), "προστατεύοντας" ξένες επενδύσεις, οργανώνοντας το πολυεθνικό ε-

ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ ΣΤΟΥΣ ΕΞΕΓΕΡΜΕΝΟΥΣ ΣΤΗΝ ΑΛΒΑΝΙΑ Aleanca e Kryengritjes në Shqipëri

Αφίσσα που κυκλοφόρησε από συντρόφους/ισσες στη Θεσσαλονίκη

Αλληλεγγύη στους αλβανούς εξεγερμένους

Εδώ και τέσσερις μέρες, είμαστε μάρτυρες μιας αληθινής εξέγερσης που εκτυλίσσεται στις περισσότερες μεγάλες πόλεις της Νότιας Αλβανίας. Όλο αυτό το διάστημα, διάφοροι κανάλια της διαμεσολαβημένης πληροφόρησης προσπαθούν να μας πείσουν για την ανάμιξη ξένων κέντρων, την επικράτηση μιας εγκληματικής και άστοχης βίας και, κυρίως, την απειλή που υποτίθεται πως αντιπροσωπεύουν όλα αυτά για την ελληνική μειονότητα. Οι αντιφάσεις στις οποίες υποχρεώνονται να πέφτουν από μέρα σε μέρα, από την ίδια την εξέλιξη των πραγμάτων, έχουν καταστήσει πλέον προφανές σε όλους το μέγεθος της ανοησίας τους.

Από την πρώτη μέρα, όπως κάθε γνήσια λαϊκή εξέγερση οφείλει να κάνει, οι αλβανοί πολίτες επέδειξαν ωριμότητα στην επιλογή των στόχων τους, καταστρέφοντας κομματικά γραφεία, αστυνομικούς σταθμούς, στρατώνες, φυλακές και επιχειρήσεις που καταλήστευαν τον πληθυσμό. Ήδη από χθες, τα ΜΜΕ αναγκάστηκαν να παραδεχθούν τη συγκρότηση λαϊκών συνελεύσεων και επαναστατικών επιτροπών, γεγονός που μαρτυρεί τις απόπειρες αυτοοργάνωσης της κλιμακούμενης εξέγερσης, ενώ είναι φανερό ότι μεγάλο μέρος του ελληνόφωνου πληθυ-

σμού συμμετέχει ενεργά.

Την ίδια στιγμή, Ευρωπαίοι και Αμερικανοί έχουν αφήσει τον πρώην έμπιστό τους Μπερίσα και τους πολιτικούς του αντιπάλους να επινοήσουν μια συναινετική λύση που θα περιλαμβάνει οπωσδήποτε και τον αποπλισμό του πληθυσμού. Ας το πούμε ανοιχτά: Αυτό που φοβούνται περισσότερο είναι η συνέχιση της ένοπλης εξέγερσης και η πιθανή ριζοσπαστικοποίηση μεγάλων κομμάτων της αλβανικής κοινωνίας.

Για την ελληνική άρχουσα τάξη διαφαίνεται μια ιστορική ευκαιρία επέκτασης και ενίσχυσης της επιρροής της, με πολιτικά είτε στρατιωτικά μέσα, κι αυτό που θα μας σερβίρουν αύριο, σαν μια επιχείρηση διάσωσης της ελληνικής μεινότητας, δεν θα είναι άλλο από μια βρώμικη συμβαία των άρχουσων τάξεων, με πρώτο στόχο τη συντριβή της εξέγερσης. Ήδη διαφαίνεται πολεμικό κλίμα, μετά την ανακοίνωση του ελληνικού Πενταγώνου ότι η 8η μεραρχία τέθηκε σε κατάσταση "ύψιστης ετοιμότητας". Από τη μεριά μας, δεν πρέπει να μείνουμε απαθείς θεατές των εξελίξεων. Γιατί η κατάρρευση των λεγόμενων

Συνέχεια στη δεύτερη σελίδα

Συνέχεια στη δεύτερη σελίδα

Συνέχεια από την 1η σελίδα

μπόριο λευκής σάρκας εκπορεύοντας χιλιάδες αλβανίδες. Σήμερα, η αλβανική μαφία παρουσιάζεται να στρέφεται ενάντια σε μια πολιτική εξουσία στην οποία μόλις πρόσφατα συμμετείχε, στηρίζοντας την εξέγερση, αν όπως αφήνουν να υπονοηθεί τα ΜΜΕ- δεν αποτελεί το επίκεντρο της δυναμικής της. Η επίκληση της πάντως σίγουρα περικλείει πολύ συγκεκριμένες σκοπιμότητες...

Ένα δεύτερο ζήτημα είναι το ελληνο-αλβανικό στοιχείο, η συμμετοχή του ή μη στην εξέγερση. Τα ΜΜΕ επιχειρούν να το καταγράψουν είτε σαν ένα φοβισμένο κομμάτι του πληθυσμού, αποστασιοποιημένο από τα όσα γίνονται γύρω του, είτε σαν μια κοινωνική δύναμη στο πλευρό της καινούργιας κυβέρνησης, καθώς το πολιτικό κόμμα της μειονότητας πήρε και δύο υφυπουργεία. Είναι αδύνατο όμως και η εξέγερση να είναι μαζική και καθολική -και όλα τα στοιχεία συνηγορούν ότι είναι- και η μειονότητα να αποτελεί τουλάχιστον το 40% του συνολικού πληθυσμού στο Νότο (και κατά τόπους απόλυτη πλειοψηφία). Οπότε, είτε η ελληνική μειονότητα είναι αυτή τη στιγμή ανυπαρκτη, είτε εξεγερμένη. Και στις δύο περιπτώσεις, όχι μόνο η εθνικιστική προπαγάνδα καταρρίπτεται, αλλά και ο λόγος της κυριαρχίας γίνεται παρανοϊκός. Δεδομένου πάντως ότι πριν ξεσπάσει η εξέγερση, οι ελληνικές εφημερίδες επικέντρωναν στο γεγονός ότι η ελληνική μειονότητα ήταν η μεγάλη χαμένη από την κατάρρευση των πυραμίδων, το πρώτο-αυτονόητο συμπέρασμα είναι ότι συμμετέχει σε μια εξέγερση που όλα τα κοινωνικά κομμάτια έχουν χάσει τα εθνικιστικά τους χαρακτηριστικά για να τα αντικαταστήσουν με την ενότητα της ταξικής οργής. Και πάνω απ' όλα, ό,τι λείπει απ' όσα τα ΜΜΕ θέλουν να παρουσιάσουν, είναι η ίδια η οργάνωση της εξέγερσης. Οι πληροφορίες για τη συγκρότηση της κοινωνικής ζωής στις εξεγερμένες περιοχές είναι λιγότερες από ελάχιστες, σχεδόν ανύπαρκτες. Το μόνο που δεν μπορεί να αποκρουστεί είναι η ανάδειξη επιτροπών

Παλινόρθωση της πυραμίδας;

πόλης από την βάση (γεγονός που αναγκάστηκαν να παραδεχτούν τα ΜΜΕ, χωρίς βέβαια να μπουκνούν στον κόπο να αναφερθούν στις ίδιες τις διαδικασίες της εκλογής των εκπροσώπων των εξεγερμένων περιοχών). Τα γεγονότα συνηγορούν ότι υπάρχει μια γενικευμένη κοινωνική οργάνωση που έχει αντικαταστήσει πλήρως τους κρατικούς θεσμούς. Και τελικά δηλαδή ένα ανώτερο επίπεδο συγκρότησης στη θέση της εξέγερσης, μια εξεγερμένη κοινωνία...

...μερικές αναγκαίες επισημάνσεις...

Καθώς οι κυβερνήσεις, η Ευρωπαϊκή Ένωση, οι ΗΠΑ μελετούν το ενδεχόμενο και τις πιθανότητες στρατιωτικής επέμβασης, η φωνή της κυριαρχίας πλημμυρίζει τα ερτζιανά, τα δελτία ειδήσεων, τις στήλες των εφημερίδων: ...πρέπει να αποκατασταθεί η τάξη! Η μικρή λεπτομέρεια είναι όμως ότι δεν φαίνεται να επικρατεί πουθενά χάος. Παρόλη την πιθανή έλλειψη τροφίμων (καθώς έχουν διακοπεί και οι εισαγωγές), η εικόνα ενός μανιασμένου όχλου και ο πανικός από την εμφάνιση λιμού δεν αναφέρονται πουθενά. Και παρόλη την ανάγκη της εξουσίας να προβάλλει τουλάχιστον κάποιες εκτελέσεις, οι μόνες που υπήρξαν ήταν οι μαζικές δολοφονίες, όταν οι πράκτορες του καθεστώτος άνοιξαν πυρ εναντίον των διαδηλώσεων. Λείπουν ακόμη και πράξεις αντεξέλιξης ενάντια στους οπαδούς του Δημοκρατικού κόμματος (του πολιτικού κόμματος του Μπερίσα). Παρόλες τις κραυγές της εξουσίας για το χάος και την αταξία, αυτή δεν φαίνεται να είναι η κυρίαρχη εικόνα. Και τελικά φαίνεται να βρισκόμαστε αντιμέτωποι με την μοναδική ιστορικά εικόνα μιας γενικευμένης εξέγερσης που αναπτύχθηκε ταχύτατα, επιτυγχάνοντας ταυτόχρονα ένα πολύ υψηλό επίπεδο εσωτερικής συγκρότησης. Τα γεγονότα δεν φαίνεται να αποδεικνύουν τίποτα λιγότερο από την καθολική συμμετοχή του πληθυσμού, όχι μόνο στις συγκρούσεις, αλλά και στη συλλογική ζωή. Την ύπαρξη μιας αυθόρμητης οργάνωσης που δεν ξεπηδάει ούτε από τα βιβλία, ούτε από την προηγούμενη ύπαρξη κάποιου επαναστατικού κινήμα-

τος, αλλά από το ίδιο το βίωμα της εξέγερσης. Σπέρματα αντιεξουσίας μετά από δεκαετίες υποταγής. Σε μια μαζική λαϊκή εξέγερση που αποτελεί όμως και επανάσταση. Τη στιγμή που η παγκόσμια κυριαρχία έμοιαζε σχεδόν αδιαφιλονική. Στην Αλβανία...

Καθώς όχι το αδύνατο, αλλά το αδιανόητο, εισβάλλει στη σφαίρα του υπαρκτού, η εξουσία επιχειρεί ακόμη μια φορά να ερμηνεύσει τα γεγονότα με τρόπο που να ανακατασκευάζει την θρυμματισμένη εικόνα του κόσμου σύμφωνα με τις ανάγκες της. Στο πλαίσιο αυτό, ό,τι δεν πρέπει να εξηγηθεί με βάση τους όρους της πραγματικότητας, αναλύεται με βάση τις μυθολογίες της διαίρεσης και της υποταγής. Η ανάδειξη δύο διαφορετικών εθνολογικών ταυτοτήτων -του βορρά και του νότου- είναι αναγκαία για τρεις λόγους. Πρώτον, για να θεμελιώσει την βολική εικόνα του εμφύλιου πολέμου, αναγκαία για τη νομιμοποίηση τόσο της νέας αλβανικής κυβέρνησης, όσο και μιας πιθανής ξένης στρατιωτικής επέμβασης. Δεύτερον, για να ενθαρρύνει τη συσπείρωση ενός κομματιού της αλβανικής κοινωνίας γύρω από την κυβέρνηση, κατασκευάζοντας μια ιδεολογία ερμηνείας της εξέγερσης, που να καταδεικνύει ότι οι εξεγερμένοι αποτελούν απειλή για τις κοινωνίες του βορρά. Και τελικά, για να αντικαταστήσει τα ταξικά αίτια της εξέγερσης με εθνολογικές διαφορές, επιχειρώντας τόσο τη διχόνοια στο εσωτερικό της, όσο και την εκτροπή της σε φαντασιακούς εχθρούς -άρα κάνοντας αναγκαία τη διαμεσολάβηση και τελικά τη χειραγώγισή της.

Στην δομή του αλβανικού κράτους, οι διαφορές βορρά-νότου είναι υπαρκτές, αλλά όχι με τον τρόπο που θέλει να παρουσιάζει η εξουσία. Αν κάτι χαρακτήριζε το νότο, ήταν ότι από 'κει προερχόταν η μεγάλη μάζα των μεταναστών, τόσο στην Ελλάδα, όσο και στην Ιταλία. Χάρη στα όνειρα γρήγορου πλουτισμού που καλλιεργούσαν οι πυραμίδες, ένα μεγάλο μέρος των εμβασμάτων τους κατέληγε σ' αυτές. Το Δημοκρατικό Κόμμα χρησιμοποιούσε ένα σημαντικό μέρος αυτών των κεφαλαίων για τη χρηματοδότηση τόσο του κρατικού μηχανισμού, όσο και του αλβανικού βορρά, απ' όπου και αντλούσε τη

δύναμή του. Ταυτόχρονα καλλιεργούσε συστηματικά την στελέχωση της δημόσιας διοίκησης από τις περιοχές του βορρά, όχι μόνο στις ανώτερες θέσεις, αλλά σ' όλη την ιεραρχία της. Μ' αυτόν τον τρόπο είχε φτιαχτεί ένα πολύπλοκο δίκτυο πελατειακών σχέσεων. Το κυβερνών κόμμα νομιμοποιούσε την παραοικονομία των πυραμίδων, καρπωνόταν ένα μέρος των κεφαλαίων και αποκτούσε έτσι την απαραίτητη κοινωνική βάση για τη δημιουργία ενός στην πράξη μονοκομματικού κράτους. Το σπάσιμο ενός κρίκου της αλυσίδας προκάλεσε τη συνολική κατάρρευση της. Καθώς η ευημερία του βορρά ταυτίστηκε με το Δημοκρατικό Κόμμα, η κυριαρχία επιχειρεί να το εκμεταλλευτεί, επιχειρώντας τη μετατροπή μιας ταξικής εξέγερσης σε εμφύλιο πόλεμο. Αντίθετα, δηλαδή, με την εικόνα που καλλιεργείται προς τα έξω, είναι η εξουσία που με κάθε μέσο προσπαθεί να επιβάλλει την εμφύλια σύρραξη...

Λίγο πριν ένα κάποιο τέλος...

Καθώς οι προσπάθειες του καθεστώτος μοιάζουν να αποτυγχάνουν, καθώς η κρατική μηχανή είναι πλέον ανύπαρκτη και οι εξεγερμένοι ετοιμάζονται να εισβάλουν στα Τίρανα (το κείμενο γράφεται Παρασκευή ξημερώματα) είναι αναγκαίο για την κυριαρχία να εφεύρει μια διάδοχη λύση. Και βέβαια είναι το πολυεθνικό κεφάλαιο που θα πάρει τις αποφάσεις. Ό,τι προσεκτικά και συστηματικά αποκρύφθηκε από τα ΜΜΕ. Ανύπαρκτο και αόρατο, δεν υπήρχε, δεν λεηλατούσε το φυσικό πλούτο της χώρας, αγνοούσε την ύπαρξη των πυραμίδων (όπως, βέβαια, και τόσο καιρό την αγνοούσαν και οι μακροσκελείς αναλύσεις των ΜΜΕ), δεν στήριζε το καθεστώς, δεν επέβαλλε τις αποφάσεις του...

Στα διαπλεκόμενα συμφέροντα της κυριαρχίας, τίποτα δεν σχεδιάζεται στην τύχη. Η επιλογή του Δημοκρατικού Κόμματος για την εξουσία δεν είχε σχέση μόνο με τις πολιτικές ισορροπίες στο εσωτερικό της χώρας, αλλά και με το γεγονός ότι κατείχε έναν αποτελεσματικό μηχανισμό ελέγχου στον αλβανικό βορρά. Και αυτό μεταφραζόταν αυτόματα σε έλεγχο (μέσα από το διευρυμένο

σύστημα της φάρας που επιβιώνει ισχυρό στις κοινωνίες της βόρειας Αλβανίας) στις αλβανικές μειονότητες της FYROM και του Κοσσυφοπεδίου. Η ισορροπία της εξουσίας στην Αλβανία δεν αφορούσε δηλαδή μόνο αυτή, αλλά συνολικότερα τον έλεγχο σε τμήμα των Βαλκανίων, παρέχοντας ένα μηχανισμό σταθερότητας -ή αποσταθεροποίησης, αν αυτή ήταν η επιλογή του- στον ξένο παράγοντα. Και καθώς η κατάρρευση των πυραμίδων επεκτάθηκε στη FYROM και η κοινωνική αναταραχή είναι πολύ έντονη στη Σερβία, η αλβανική εξέγερση βρίσκεται στο επίκεντρο μιας πιθανής βαλκανικής κρίσης...

...της πρώτης πράξης

Μέσα σ' αυτό το πλαίσιο και καθώς η εξέγερση στην Αλβανία συνδέεται άμεσα με την παγκόσμια σκακιέρα, είναι πιθανό η εξουσία να προσπαθήσει να κατευθύνει την λαϊκή οργή, θυσιάζοντας ένα πιόνι. Η πιθανή επιλογή του Μπερίσα ως αποδιοπομπαίου τράγου όμως από μόνη της δεν είναι αρκετή. Οι κοινωνικές και πολιτικές δομές της εξέγερσης πρέπει να καταστραφούν, αναδημιουργώντας την πυραμίδα της εξουσίας. Λογικά, η παρέμβαση της παγκόσμιας τάξης πραγμάτων θα στοχεύει στην ανάδειξη των εκλεγμένων εκπροσώπων των εξεγερμένων στην εξουσία, σε συνεργασία με την αμερικανοθρεμμένη τάση του σοσιαλιστικού κόμματος, πετυχαίνοντας έτσι την αφομοίωσή τους. Και ταυτόχρονα και την υποτέλειά τους, αφού καθώς δεν θα έχουν ισχυρό κοινωνικό έρεισμα, θα πρέπει να βασίζονται στη στήριξη του ξένου κεφαλαίου και κυβερνήσεων. Σε διαφορετική περίπτωση, η μόνη δυνατότητα είναι να επιλεγεί η λύση της στρατιωτικής επέμβασης στη χώρα, εξακοντίζοντας τις εξελίξεις στο χώρο του απρόβλεπτου. Ανεξάρτητα απ' όλα αυτά, η αλβανική εξέγερση είναι ακόμη ζωντανή. Ακόμη και αν ηττηθεί, τίποτα δεν θα είναι πια το ίδιο. Ολόκληρη η κοινωνική πραγματικότητα της χώρας θα είναι διαφορετική, καθώς το βίωμα της εξέγερσης συνέτριψε δεκαετίες υποταγής. Και στην ιστορική πραγματικότητα του κόσμου, η κοινωνία αντικαθιστά την -φαινομενική- κυριαρχία της εξουσίας, αντικατοπτρίζοντας την υπόσχεση ενός μέλλοντος. Γιατί αυτό είναι που έρχεται από το Νότο...

M.N.

Εκδηλώσεις...

★ Σήμερα, Σάββατο 15 Μάρτη, στις 9.00μμ, στο στέκι στο Βιολογικό, το Ράδιο Κιβωτός διοργανώνει φαγοπότι, καθώς και παζάρι ρούχων, δίσκων και ό,τι άλλο φέρει όποιος/α θέλει να συμμετέχει.

★ Την Κυριακή 16 Μάρτη η συντακτική συνέλευση του ΑΛΦΑ στη Θεσσαλονίκη θα κάνει έναν πρώτο απολογισμό των δύο χρόνων κυκλοφορίας της εφημερίδας. Η συνέλευση θα γίνει στο αυτοδιαχειριζόμενο κοινωνικό κέντρο "Ναυτίλος" (Πατριάρχου Ιωακείμ 13) στις 7.30μμ και είναι ανοιχτή σε όποιο σύντροφο/ισσα θέλει να συμμετέχει σ' αυτήν.

★ Την Δευτέρα 17 Μάρτη θα πραγματοποιηθεί η συνέλευση της Επιτροπής Αλληλεγγύης στο Γιώργο Μπαλάφα (Θεσσαλονίκης), στο αυτοδιαχειριζόμενο κοινωνικό κέντρο "Ναυτίλος," στις 9.00μμ.

Αλληλεγγύη στους αλβανούς εξεγερμένους

Συνέχεια από την 1η σελίδα

πυραμίδων ήταν το σύμπτωμα μιας βαθιάς εξάρτησης, όπου το ελληνικό κεφάλαιο έχει βάλει το χέρι του. Κι αυτό το ίδιο κεφάλαιο, αυτά τα ίδια αφεντικά που ξεζουμίζουν τους μετανάστες, είναι που εντείνουν και τη δικιά μας εκμετάλλευση. Οποιαδήποτε ενίσχυση της κυριαρχίας τους θα περάσει πάνω απ' τα πτώματα ελληνών φαντάρων και αλβανών εξεγερμένων, όπως προσπαθεί τώρα να περάσει πάνω απ' τα μέτωπα των κοινωνικών αγώνων αγροτών και καθηγητών.

Κανένας Έλληνας φαντάρους στην Αλβανία! Να αρθεί η κατάσταση ετοιμότητας!

5-3-1997

Φίλοι του εσωτερικού εχθρού

(Προκήρυξη που μοιράζεται τις τελευταίες μέρες στην Αθήνα)

Πορεία αλληλεγγύης στους εξεγερμένους στην Αλβανία

ΤΗΝ ΤΕΤΑΡΤΗ 12 ΜΑΡΤΗ πραγματοποιήθηκε στη Θεσσαλονίκη πορεία αλληλεγγύης στην εξέγερση στην Αλβανία. Η πορεία είχε καλεστεί από αναρχικούς συντρόφους/ισσες καθώς και από οργανώσεις της άκρας αριστεράς. Συμμετείχαν 250 άτομα (ανάμεσα τους και αρκετές δεκάδες αλβανοί). Τα συνθήματα που κυριάρχησαν ήταν τα ακόλουθα: "Εξέγερση, αντίσταση, ανυποταξία, αυτό είναι το μήνυμα από την Αλβανία", "Δεν υπάρχει τέλος της ιστορίας, το δείχνει η εξέγερση της Αλβανίας", "Παγκόσμια νέα τάξη, παγκόσμια απάτη, παίρνουμε απάντηση απ' αλβανό αντάρτη" και "Αλληλεγγύη στους εξεγερμένους στην Αλβανία".

ΠΑΛΙΑ ΦΥΛΛΑ ΤΗΣ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑΣ ΥΠΑΡΧΟΥΝ ΣΤΑ ΒΙΒΛΙΟΠΩΛΕΙΑ "ΕΛΕΥΘΕΡΟΣ ΤΥΠΟΣ" (Τηλ: 38.02.040), "ΔΙΕΘΝΗΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ" (Τηλ: 36.08.635) ΣΤΗΝ ΑΘΗΝΑ, ΣΤΟ ΒΙΒΛΙΟΠΩΛΕΙΟ ΤΗΣ VILLA BARBARA (Κρίστου 7, Πλ. Κουλέ Καφέ, Άνω Πόλη) ΣΤΗ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ ΚΑΘΩΣ ΚΑΙ ΣΤΑ ΓΡΑΦΕΙΑ ΤΗΣ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑΣ. ΤΑ ΓΡΑΦΕΙΑ ΕΙΝΑΙ ΑΝΟΙΧΤΑ ΚΑΘΕ ΠΕΜΠΤΗ 7.00-10.00μμ. ΓΙΑ ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΗ ΕΝΙΣΧΥΣΗ ΥΠΑΡΧΕΙ Ο ΛΟΓΑΡΙΑΣΜΟΣ 118/343601-22 ΤΗΣ ΕΘΝΙΚΗΣ ΤΡΑΠΕΖΑΣ

Αλφα

ΕΤΟΣ 3ο ΑΡ. ΦΥΛΟΥ 86

ΕΚΔΟΤΗΣ: "ΑΛΦΑ" Α.Μ.Κ.
ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ
ΕΚΔΟΣΗΣ: ΣΠΥΡΟΣ
ΔΑΠΕΡΓΟΛΑΣ

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΠΑΠΑΡΡΗΓΟΠΟΥΛΟΥ 45
Τα γραφεία είναι ανοιχτά κάθε Πέμπτη
7.00-10.00μμ.
ΤΗΛ. - FAX: (01) 64.58.112
E-mail: alfanarc@compulink.gr
ΓΙΑ ΕΠΙΚΟΙΝΩΝΙΑ: Τ.Θ. 31809
Τ.Κ. 100 35
ΑΘΗΝΑ

Πριν δεκαπέντε μέρες, εντός της κοινωνικής αρένας όπου μας παροτρύνουν πως "ο καλύτερος κερδίζει", ο Ι.Χ., κάτοχος κτήματος στην περιφέρεια Βόλου, άλλος ένας παροικιώδης υπήκοος και γνωστός πονηρός κατεργαράκος, ανάγκασε τους Αλβανούς Η.Ν. και Α.Ν. να εξαφανιστούν εντρομοί μέσα στο κρύο και στην νύχτα, φωνάζοντας κρυμμένοι: "αστυνομία, αστυνομία,..." Προηγουμένως, για ένα περίπου μήνα και με μοναδικό αντάλλαγμα τη διαμονή στο ετοιμόρροπο καλύβι του, οι δύο ανήλικοι του έκαναν δωρεάν όλες τις αγροτικές αγγαρείες. Αυτός, ανταποδίδοντας, τους "πέταξε στα μπάζα" και στην ανασφάλεια, νοιώθοντας την ανάλογη νοσηρή ανακούφιση.

Μέσα στο γελοίο αποκριτικό ξεφάντωμα που προσφέρει το σύστημα, ζητώντας απ' τον φορολογούμενο να συνδράμει βάζοντας το δέχθεν κέφι έτσι ώστε περαιτέρω να ευδοκιμήσει το συγκεκριμένο ήπιο κλίμα της αποβλάκωσης, στις 8/3/97, 43 Αλβανοί κρατούμενοι, στην προσπάθεια να απελευθερωθούν το βλέμμα τους, απέδρασαν από τις σωφρονιστικές εγκαταστάσεις Βόλου, όπου (όπως και σ' όλες τις άλλες) η εξουσία

Κηρώδης Ευκαμψία

κρατά για ευνόητους λόγους κρυμμένη μια βασική ψηφίδα του αυθεντικού της προσώπου. Ορισμένες δε φορές, είναι η ίδια που επιτρέπει την απόδραση κρατούμενων όταν αυτό την εξυπηρετεί, γνωρίζοντας βέβαια εκ των προτέρων το μάτιο του εγχειρήματός τους, ή και όχι.

Μέχρι τις 10/3/97 συνελήφθησαν 12 δραπετές, κυρίως λόγω του ζήλου που έδειξαν κάποιοι δωρητές πληροφοριών, σε μια κοινωνία συνεργάσιμων θαμώνων που φωνάζει διαρκώς "Αλτ, τις εί" μπροστά στην εμφάνιση του διαφορετικού, που δεν φαίνεται διατεθειμένη να ρισκάρει την απώλεια του αλλότριου τρόπου σκέψης της. Που παίρνει τη στάση που της υποδεικνύεται.

Η τύχη των υπόλοιπων αλλοδαπών θα εξαρτηθεί σε μεγάλο βαθμό απ' τη συμπεριφορά των φιλήσυχων πολιτών. Ως συνήθως, οι αρχές "θεωρούν απολύτως απαραίτητη την βοήθεια όλων". Ανταποκρινόμενοι στην έκκληση, "δύο νεαροί που έκαναν τζόκινγκ στο

λόφο της Γορίτσας, βοήθησαν στη σύλληψη τριών δραπετών" (Εφημ. "Πρώτη", 12/3/97). Καθώς πρέπει αθλούμενοι, εναντίον εξαθλιωμένων...

Επίσης, προφανώς κάνοντας την ίδια σκέψη, κάποιοι τσιγγάνοι, παρ' ότι χρόνιοι αποδέκτες ρατσισμού, τον αναπαρήγαγαν μεγεθυμένο κάνοντας πράξη την στάση που πρότειναν οι ανθρωποφύλακες, για να μπορούν να λογίζονται ισότιμα μέλη της κοινωνίας. Στις 8 και 9/3/97, "επί ποδός τέθηκαν και οι τσιγγάνοι της περιοχής Αγίας Παρασκευής όταν πληροφορήθηκαν ότι έγινε μαζική απόδραση των κρατούμενων. Πήραν τα όπλα και τα σκυλιά τους και βγήκαν στη γύρα το βράδυ του Σαββάτου και της Κυριακής σε περίπτωση που κάποιος Αλβανός είχε την ατυχία να περάσει από 'κει. Δυστυχώς, όμως, για τους τσιγγάνους αλλά και για 'μας, οι αγρυπνίες δεν απέφεραν καρπούς..." (Εφημ. "Πρώτη", 12/3/97). Μειονότητα, εναντίον μειονότητας...

Το Κράτος, φυσικά, αποποιείται

τις ευθύνες του, αναγορεύοντας (επί του προκειμένου) σε κύριο μο-

χλό του φυλετικού-κοινωνικού διαχωρισμού, το μύθο της ανεργίας και της εγκληματικότητας εκ μέρους των αλλοδαπών. Οι δε καταναλωτική πλειονότητα, για να διαφυλάξει την ανυπόστατη ευημερία της, ζητά την απέλαση των ξένων και την ανέγερση ασφαλών φυλακών, έξω από τα πολεοδομικά συγκροτήματα.

Κάτω όμως από το αίτημα για κατασκευή φυλακών υψίστης ασφαλείας, μάλλον προστατεύεται ο φόβος για την Ελευθερία γιατί οι αποδράσεις υπενθυμίζουν την ανθρωπινή στάση της εξέγερσης. Αιώνες καταπίεσης, ευνόησαν την υποκατάσταση της θέλησης για ζωή από την αρρώστια της επιβίωσης. Κι αυτός ο λειτουργικός για την Διεύθυνση φόβος των ανθρώπων για την απελευθέρωσή τους, με την ενθάρρυνσή της, μετεγκεντρίζεται διαρκώς σε πλάσματικό πόθο για τα καταναλώσιμα.

Έτσι, και μ' αυτόν τον τρόπο, ενισχύεται το βεληκεές της διαδικασίας που ακυρώνει την συνειδητοποίηση της αλήθειας, καθιστώντας ικανή την κυρίαρχη μειοψηφία να μειώνει τον κίνδυνο αναγνώρισης της πραγματικής της εικόνας, η καταστροφή της οποίας εναπόκειται στους σημερινούς εικονοκλάστες.

Ποιοι γεμίζουν τις φυλακές;

Το πολιτικο-κοινωνικό καθεστώς αντικατοπτρίζεται υπέρλαμπρα στο θεσμοθετημένο σωφρονιστικό σύστημα των μισθοφόρων οργάνων του Κράτους, προσβλέποντας στον έλεγχο της σκέψης της κοινωνίας, φοβούμενο την συνειδητοποίησή της μέσω του ερωτήματος "Τι είναι οι φυλακές και ποιους εξυπηρετούν";

Οι κυρίαρχοι γνωρίζοντας καλύτερα από τον καθένα την κτηνωδία του επιστημονικά σχεδιασμένου σύγχρονου σωφρονιστικού συστήματος, έχουν το θράσος να λένε πως μέσω αυτού διατελούν κοινωνικό έργο. Οι εξουσιαστές, με τη βοήθεια των πάσης φύσεως ειδικών, είναι οι κατά συνείδηση δολοφόνοι των φτωχότερων τάξεων από τις οποίες προέρχονται όλοι σχεδόν οι κρατούμενοι.

Το εξευτελιστικό βιοτικό επίπεδο, η πειθαρχία δια ξυλοδαρμών, οι βιασμοί του σώματος και της ψυχής, η στερήσεις στοιχειωδών αναγκών συνθέτουν την καταρράκωση της προσωπικότητας και την εξόντωσή της.

Η στέρηση της ανθρωπιάς, της αγάπης, της σεξουαλικής σχέσης, της ψυχαγωγίας, οδηγούν τους κρατούμενους στην τρέλα!

Επιδιώκουν με ψυχοφάρμακα και ναρκωτικά να καθυποτάξουν τον ανθρώπινο οργανισμό και τη φωνή του.

Όσοι κρατούμενοι χαρακτηρίζονται ανυπάκουοι, εξοντώνονται σταδιακά με τις μεθόδους της κρεμάλας, της πρέζας και της απομόνωσης. Όσοι αντέξουν από αυτά θα οδηγηθούν στα ψυχιατρεία με σκοπό την πλήρη ισοπέδωσή τους.

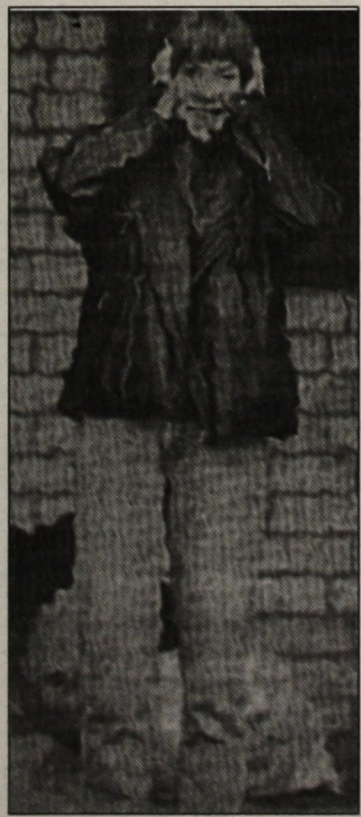
Κατόπιν των οδυνηρών εμπειριών οι τσανακογλείφτες της εξουσίας, τους αποφυλακίζουν βγάζοντας για την κοινωνία αντικοινωνικά και παρασιτικά άτομα (κλέφτες, φονιάδες, πρεζέμπορους), ανίσχυρους για ο,τιδήποτε, δικαιώνοντας το σωφρονιστι-

κό τους σύστημα.

Αυτοί οι άνθρωποι, μη έχοντας επιλογές, αποκλεισμένοι, λειτουργούν ενάντια στα συμφέροντα της κοινωνίας, αφού οι δυνατότητες που τους έδωσαν είναι άμεσα ελεγχόμενες ώστε να μην μπορούν να επιβιώσουν διαφορετικά.

Απατημένη η κοινωνία, θα ζητήσει προστασία από το Κράτος, το οποίο δημιουργήσε αυτούς τους ανθρώπους και θα ξαναγεμίσει τις φυλακές από το ίδιο της το αίμα, ζητώντας ακόμη πιο πολύ αστυνομοκρατία, νόμους, δικαιώνοντας την κρατική βία κι εκμετάλλευσή.

Μα ένα πράγμα να ξέρει η κοινωνία, πως όσο θα επικρατούν οι ανισότητες, τα διεφθαρμένα συστήματα, η δουλικότητα και η κρατική βία που τα στηρίζει, πάντα θα υπάρχουν δικαίες αποδράσεις, εξεγέρσεις, κραυγές πόνου των κολασμένων, προκλήσεις στις συνειδήσεις των εφησυχασμένων.

Η ιστορία επαναλαμβάνεται ωραία, όταν έτσι επαναλαμβάνεται!

Εντρομες οι κυρίαρχες τάξεις των Βαλκανικών παρακολουθούν την νέα απόπειρα μετάβασης της Αλβανικής κοινωνίας προς την Ιστορία. Πίσω από την "ψύχραιμη αντιμετώπιση της Αλβανικής κρίσης" της Ελληνικής κυβέρνησης, κρύβεται ο πανικός κι ο φόβος για την εξαπλώση της εξέγερσης προς νότο και την επίδραση που αυτή μπορεί να έχει στην Ελληνική κοινωνία.

Τα δεκανίκια της άρχουσας τάξης, τρελά από ένα μίγμα πανικού και χαράς, διασπείρουν στο κοινωνικό σώμα όλες εκείνες τις νόρμες που όχι μόνο θα το μολύνουν με ανοσία στα εκ βορά μηνύματα, αλλά και θα ισχυροποιήσουν το κύρος τους στο σύγ-

χρονο κόσμο. Πέραν του Στρατού, να ο αποτελεσματικότερος καταστολέας!

Όλοι οι εμπνευστές και σύμμαχοι της ισχύουσας (προ-)Ιστορίας πασχίζουν να πείσουν και να επιβάλουν την Δημοκρατία και την έννομη τάξη. Και, αποτυχούσης της Μπερίσιας Δημοκρατίας, προωθούν την εκσυγχρονισμένη Δημοκρατία των "Σοσιαλιστών". Επικεφαλής, ένας απολογητής των πρώην κομμουνιστικών δικτατοριών.

Οι Αριστεροί στην Ελλάδα κρῶζουν άναρθρες κραυγές συμπαράστασης. Κάνουν, έτσι, εντονότερη την ανυπαρξία τους στα όνειρα και τις ελπίδες των ανθρώπων.

Οι άλλοι... χειρότερα! Μαραζώνουν στη δυστυχία των μικροκόσμων τους, δειλοί, περί άλλων τυρβάζοντες. Τα πόδια τους, βουτηγμένα στη λάσπη μιας εγκληματικής επάρκειας, δεν τους αφήνουν να βαδίσουν νότια...!

Οι καιροί, όμως, πάντα ήσαν σαφείς!

Αν εδώ είναι αργά, κάπου αλλού σίγουρα είναι η κατάλληλη στιγμή!

ΜΙΚΡΟ ΑΛΗΘΟΛΟΓΙΟ

Αγρότης: Αγρότες είναι στην πλειοψηφία τους οι εξεγερμένοι του Μεξικάνικου νότου

Η αγροτική τάξη στην Ελλάδα είναι ιδεολογικά ασταθής: όταν δεν διεξάγει τις πιο μεγαλειώδεις επαναστάσεις, στηρίζει κοινοβουλευτικά κόμματα και την άκρα δεξιά.

Δεδομένης της κατάργησης των τάξεων, η αγροτιά είναι η πληθθέστερη επαγγελματική συντεχνία της χώρας.

Θα στέλεχώσουν τις νέες στρατιές ανέργων.

Αεροδρόμια κι Ελικοδρόμια: Στην Αγχίαλο, στη Λάρισα, στο Στεφανοβίκειο. Σύντομα στην κεντρική Θεσσαλία και ίσως στο Πήλιο.

Τυπικά, ανήκουν στον Ελληνικό λαό. Ουσιαστικά ανήκουν στους Αμερικανούς, οι οποίοι και τα εξοπλίζουν.

Αφανή ρόλο στην καταστολή της αγροτικής κινητοποίησης έ-

παιξε η βάση του Στεφανοβίκειου.

Αστυνομία: Οι αστυνομικοί διευθυντές και οι υφιστάμενοί τους που υπηρετούν στη Θεσσαλία, προάγονται γρηγορότερα απ' ό,τι άλλων περιοχών. Διότι, στην Θεσσαλία, εκτός από βαμβάκι, καλαμπόκι και σιτηρά, ευδοκιμεί και η αρνητική σκέψη και πράξη.

Θεσσαλία: Οι ιστορικοί, αναφερόμενοι στο 1883, μιλούν για "προσάρτηση" κι όχι για "επανάσταση" της περιοχής στην Παλαιά Ελλάδα.

Τα όριά της, τελευταία, επεξέτεινε η οργή του αρότρου.

Τα τελευταία χρόνια βρίσκεται στο επίκεντρο των οικονομικών και στρατιωτικών σχεδίων.

Για άλλη μια φορά ο ρόλος της και η γεωγραφική της θέση ταυτίζονται.

Πολεοδομία: Επανασχεδιάζουν Βόλο και Λάρισα. Οι χωροτάκτες

μελετούν το χώρο για την εγκατάσταση του νέου αεροδρόμιου στην Καλαμπάκα.

Συνδημότευση: Παρά τις κορώνες για "αποκέντρωση", αυτό που επιχειρείται είναι, αντίθετα, η δημιουργία "τοπικά διασκορπισμένων κέντρων διαχείρισης της εξουσίας", ελεγχόμενων από το Κέντρο. Αυτή η κίνηση ευελιξίας θα βοηθήσει καλύτερα στην εφαρμογή των αποφάσεων και στην μεγαλύτερη αφομοίωση της ανάγκης για εξουσία.

Φυλακές: Δικαστικές φυλακές υπάρχουν στα Τρίκαλα, τη Λάρισα και τον Βόλο. Αγροτικές φυλακές και στην Κασαβέτεια. Παντού, όμως, ο περιηγητής συναντά κελιά: στα στρατόπεδα του Στρατού και στα αστυνομικά τμήματα. Οι καταστολές (πραγματικές ή επινοημένες) των εξεγέρσεών τους κι όχι μόνο, προήγαγαν τους πιο πάνω αστυνομικούς διευθυντές.

...Και μόνο μια νέα παράδοση διατηρήθηκε. Καθώς σε ένα κομμάτι της νεολαίας είχαν μεταλαμπαδευτεί οι μνήμες των συγκρούσεων και μόνο αυτές πέρα και έξω από τον μύθο του Νοέμβρη. Αυτό είναι το ουσιαστικό σημείο που ερμηνεύει το φαινόμενο της "επαπιακής" σύγκρουσης κάθε 17 Νοέμβρη.

Ανεξάρτητα με το αν συμφωνεί ή διαφωνεί κανείς με το πνεύμα της ημερησίας προκαθορισμένης σύγκρουσης... εθελουφλεί αν δεν δεχτεί ότι αυτή ορίζεται σε ένα πεδίο μιας ουσιαστικής και ανεπιθύμητης αντίφασης του συστήματος στη βάση: μια εξέγερση δεν μπορεί ποτέ να γίνει.

Πατάκηδες, Δαλακογιώργηδες, Μπουτάδες... Αλίμονο αν οι κοινωνικοί αγώνες ήταν προσωποκεντρικοί και προσωποποιημένοι σ' αυτά τα παράσιτα με τα ναρκισσιστικά χαμόγελα... που καθώς είναι εντεταλμένοι του πολιτικού τυχοδιωκτισμού έχουν παράδοση στο να προδίδουν κάθε είδους αγώνες. Όλοι μας πια έχουμε συνηθίσει σ' αυτές τις εικόνες που αγρότες κλωτσάνε τα τρακτέρ τους ή ναυτεργάτες τις πόρτες του σωματείου τους φωνάζοντας αγανακτισμένοι ότι τους πούλησαν.

Δεν είναι επί του παρόντος να ορίσουμε συμφωνίες ή διαφωνίες με τους συγκεκριμένους αγώνες, τόσο όσο να αναδείξουμε για μια ακόμα φορά τον τρόπο που το σύστημα χειραγωγεί τους υπηκόους του για να τους οδηγήει στο να χάνουν την αυτοπεποίθησή τους και να καταλήγουν εύκολα έρμαιο πολιτικών παιγνιδιών. Φυσικά, όταν αναφερόμαστε στο σύστημα μπορεί να μην θεωρούμε το κράτος, τα αφεντικά ή τα διεθνή διευθυντήρια εξουσίας σαν κάτι ενιαίο. Θεωρούμε όμως ενιαίο τον πολιτισμό της εξουσίας, την φιλοσοφία της καταπίεσης, τις τελικές επιλογές τους στις οποίες τους είμαστε απαραίτητοι σαν δράστες ή σαν συνένοχοι.

Είναι το κράτος ένας μηχανισμός που έχει καθήκον να συντηρεί και να διαγωνίζει την κυρίαρχη τάξη πραγμάτων, τα κόμματα που θέλουν κομμάτια του ή ολόκληρο για να συντηρήσουν τους επαγγελματικούς τους μηχανισμούς (και γι' αυτό χρησιμοποιούν τις ιδεολογίες), τα αφεντικά που λυσάνε για περισσότερα κέρδη, κύρος και ως εκ τούτου περισσότερη εκμετάλλευση, οι συνδικαλιστές που παρασιτούν στο σώμα των εργαζομένων πάντα στην υπηρεσία των κομμάτων. Τα ΜΜΕ -ούτε για μια ελάχιστη στιγμή αντικειμενικά πάντα όργανα μεγαλοαφεντικών χρησιμοποιούνται πάντα προς ίδιον όφελος για μια κυριαρχική διαμεσολάβηση. Πέραν του ότι διοχετεύουν τον κοινωνικό ύπνο και εμπορεύονται τον πόνο των αφελών ή μή, σε όρους κοινωνικής έκρηξης έχουν σαν πάγια τακτική να προσωποποιούν τα κοινωνικά μέτωπα, να φτιάχνουν προσωπικότητες τις οποίες περιφέρουν από παράθυρο σε μπαλκόνι και εάν δεν τις προσεταιριστούν εν τέλει στα συμφέροντά τους, τις παραδίδουν στον βόρβορο του εξευτελισμού και της αστικής δικαιοσύνης. Όλοι αυτοί είναι εκ των πραγμάτων η μία πλευρά το ένα κοινωνικοταξικό μέτωπο... εκείνο το μέτωπο που ιστορικά τρέφεται με υπηκόους. Αυτοί έχουν ανάγκη από μία "μάζα": που να πληρώνει φόρους, αίμα και χρόνο στους νόμους, ψηφοφόρους ή χείροκορπητές, οκτώωρο άγχος, κόπωση και ταπείνωση, καταναλωτές, παθητικούς δέκτες, νεκροζώντανους χα-

"...Όλοι θα αγκαλιαστούν από την τήβεννο του δικαστή"

ζοχαρούμενους... μια "μάζα" που να συναινεί.

Και όλο αυτό το σύστημα έχει σκεφτεί τα πάντα κι ακόμα πιο πολλά, αφού οι υπήκοοι έχουν πάψει να σκέφτονται για τους εαυτούς τους... με μια καθημερινότητα που ξεκινάει από την κάρτα εργασίας και τελειώνει με την τηλεόραση ανοιχτή... που ξεκινάει με την "χρυσή ευκαιρία" και τελειώνει σε κάποιο φτηνό μπαράκι... που ξεκινάει και τελειώνει σε αναζήτηση της όποιας πρέζας. Και όταν διεκδικήσει αυτά που συνήθως διεκδικεί με τον τρόπο που συνήθως το κάνει... το πολύ να καταλήξει να κλωτσάει τις πόρτες της προδοσίας, αφού εν τω μεταξύ έχει συνεπαρθεί από τους αντιπροσώπους στα "παράθυρα". Έτσι είναι..., οι προωκρατικοί μας πρόγονοι έλεγαν ότι η πραγματικότητα είναι μια και μόνον όταν οι άνθρωποι κοιμούνται ζουν ο καθένας την δική του πραγματικότητα.

Δεν θα είναι έτσι... αν οι υπήκοοι οξύνουν τα κριτήρια τους, ανακτήσουν αυτοπεποίθηση μέσα στο ταξικό τους δικό, οπλιστούν με πρωτοβουλίες, βγουν από την εξατομίκευση και κατανοήσουν τη θέση των "άλλων", αυτοοργανωθούν και διεκδικήσουν χωρίς μεσολαβητές την καταστροφή του πολιτισμού της καταπίεσης.

Επειδή ο πολιτισμός του συστήματος είναι ενιαίος, αλλά χαρακτηρίζεται και από τους εσωτερικούς του ανταγωνισμούς, είναι λογικό όταν απαιτείται -και εδώ υπεισέρχονται δυναμικά τα διεθνή διευθυντήρια εξουσίας- να βαθύνει ακόμα περισσότερο η εκμετάλλευση και η καταπίεση, να βαθύνει ακόμα περισσότερο η υποταγή... είναι λογικό να δημιουργείται μια επιπλέον κρίση. Αυτό είναι που σήμερα κυριαρχεί σαν πολιτικοκοινωνική πανάκεια, αυτό είναι που λένε εκσυγχρονισμός: είναι μια βίαιη έφοδος σε όλη την παραδοσιακή θεσμική πολιτικοκοινωνική οργάνωση. Και βέβαια, αυτός ο εκσυγχρονισμός έχει έναν ευρωπαϊκό προσανατολισμό. Όσοι όμως έχουν κάνει ένα ταξιδάκι στην Ευρώπη έχουν αντιληφθεί πόσο ολοκληρωτισμό παράγουν αυτές οι κοινωνίες... και δεν είναι ο πατριωτισμός ή η νοσταλγία που τους κάνει να ανασταίνουν όταν επιστρέφουν. Ωστόσο αυτά τα μοντέλα είναι ο προορισμός και η λύτρωση που επιφυλάσσει ο εκσυγχρονισμός. Στο βωμό αυτού του εκσυγχρονισμού θα γίνουν οι καινούριες θυσίες. Σ' αυτά τα πλαίσια η ανάπτυξη και η αναδιάρθρωση πραγμάτωνονται σήμερα με τις γνωστές πάντα "συνταγές"... μπορεί δηλ. οι εφοπλιστές να μην φορολογούνται, αλλά θα φορολογούνται οι ναυτικοί, μπορεί το κράτος να αυτοσχεδιάζει με τα στρέμματα, αλλά οι αγρότες θα πρέπει να 'ναι πάντα εύπλαστοι σαν πλαστελίνη για αυτόν τον αυτοσχεδιασμό, μπορεί ο κάθε δη-

μαρχίσκος να νταλαβερίζεται "αναπτυξιακά" με τους εργολάβους, αλλά οι σκουπιδιάρηδες θα πρέπει να πηγαίνουν στις ουρές του ΟΑΕΔ. Τέλος στην κοινωνική πρόνοια και τα επιδόματα. Ο φύλακας της κοινωνικής αδικίας ονομάζεται ξανά κράτος "δικαίον". Για να επανακατοχυρωθεί η κοινωνική αδικία χρειάζονται κοινωνικές δίκες. Αφού εκτονωθούν τα κλωτσομπουνίδια μεταξύ οδηγών και ναυτεργατών και αγροτών και σκουπιαδιστών και νοικοκυραίων... όλοι θα αγκαλιαστούν από την τήβεννο του δικαστή.

Αυτή τη νέα ιεροτελεσσία του εκσυγχρονισμού έχουν γευτεί οι καταληψίες του πολυτεχνείου του 1995. Ουδέν παράδοξο...

Αυτοί που τώρα εξοργίζονται με άλλους, με άλλες κοινωνικές ομάδες, μπορούν να θυμηθούν ότι και τότε εξοργίστηκαν με τις "ζημιές" στο πολυτεχνείο... δεν μπορούν όμως να θυμηθούν τους ευατούς τους να εξοργίζονται με κάποια μονόστηλα(!) στις εφημερίδες για λεηλασία ερευνητικών πόρων (ζημιές εκατοντάδων εκατομμυρίων) από καθηγητές του πολυτεχνείου ή και σήμερα ακόμα δεν εξοργίζονται με αποκαλύψεις για κλοπές δισεκατομμυρίων από κρατικοδίαιτους στο Φλοίσβο. Είναι αποτελεσματική η τακτική από τον "ηγέμονα" του Μακιαβέλλι για το πως οι υπήκοοι να μην ανέχονται την κοινωνική ανυπακοή από άλλους υπήκοους, αλλά να ανέχονται και να κατανοούν τις ατασθαλίες των ηγεμόνων τους.

Αυτή είναι η δημοκρατία της "αγανάκτησης": όλοι απαιτούν κάποια γελοία δικαιώματα από αυτούς που τους εκτρέφουν από μια γελοία καθημερινότητα, αλλά ποτέ δεν υπερασπίζονται την αξιοπρέπεια τους, τις γιορτές της ύπαρξής τους από αυτούς που τα πλήττουν...

Η μεγάλη διαφορά των καταληψιών του '95 από τους εργάτες της γής ή της θάλασσας του σήμερα είναι ότι εκείνοι δεν ζήτησαν από την εξουσία τίποτα. Απλώς αρνήθηκαν μια γελοία καθημερινότητα είτε με συνείδηση είτε χωρίς. Αν κάτι χρωμάτιζε πολιτικά αυτή τους την άρνηση, αυτό ήταν η αλληλεγγύη σ' έναν απεργό πείνας και στους εξεγερμένους των φυλακών. Μετά τη σύλληψή τους, μετά από αυτό το κρατικό λάθος, αποκαλύφθηκε ότι αυτοί που τους υποκινούσε ήταν η αδυναμία του συστήματος να τους συντρίψει

σιωπηλά στα κοινωνικά αδιέξοδα που η ίδια διαρκώς παράγει. Το κράτος "πέτυχε" μια μαζική δίκη, πολύ περισσότερο μαζική απ' ότι είχε υπολογίσει και μια "κοινωνία" βουβή μπροστά στις κάμερες με την οργή της μεταλλαγμένη σε ερωτηματικές ενοχές. Και να λοιπόν, μια από τις μαζικότερες μετεμφυλιακές δίκες στη Ελλάδα ήταν γεγονός.

Και έπεται συνέχεια.

Η δίκη ξαναγίνεται... σαν έφεση σε βαρείες ποινές με φασιστικό σκεπτικό. Αυτή τη φορά -δύο χρόνια μετά- έρχεται να ενταχθεί σε ένα γενικότερο κλίμα, όπου οι επαπειλούμενες μαζικές δίκες είναι πια καθημερινότητα... και γι' αυτούς που τότε είχαν οργιστεί και τώρα σιγά-σιγά όλο και κάποιοι θα κάτσουν σε κάποιο εδώλιο. Θα δικαστούν από τους ίδιους δικαστές, με την ίδια φιλοσοφία του ολοκληρωτισμού και την ίδια τακτική... ίσως και τρεις ίδιες κατηγορίες... ποινικοποίηση του όποιου αγώνα χωρίς να επιτρέπονται πολιτικές αντιλήψεις ούτε αναφορές σε κατάφορη κοινωνική αδικία.

Η μαζική όμως αυτή δίκη εντάσσεται και σε μια εποχή όπου μόλις έχει μείνει οριστικά στο παρελθόν κάθε αναφορά στην μεταπολίτευση. Έκλεισε ένας κύκλος όπου η κλασική αστική δημοκρατία κατόρθωσε να κατοχυρώσει εκείνες τις σύγχρονες ευρωπαϊκές κοινωνικές δομές που θα επέτρεπαν τη βαθειά αναδιοργάνωση της ταξικής εξουσίας και της άρχουσας ιδεολογίας.

Αν ανιχνεύσουμε αυτή τη διαδικασία -βασισμένοι ουσιαστικά στην κοινωνική συναίνεση- με σημείο αναφοράς στο πολυτεχνείο του '73 και τις "επαπιακές" του, θα δούμε ότι αυτή η διαδικασία "φωτογραφίζεται" έτσι χρόνο με το χρόνο.

Στην αρχή, στα πρώτα μεταπολιτευτικά χρόνια οι πορείες ήταν δυναμικές και μαζικές όσο η πολιτικοποίηση ήταν έντονη και οι μνήμες της νοεμβριανής ρήξης νωπές. Τα περιεχόμενα τους ήταν εμπλουτισμένα με διεκδικητικά ή και καθαρά ανατρεπτικά σκεπτικά,

Στο προηγούμενο φύλλο της εφημερίδας, στη δεύτερη σελίδα, χτύπησε "ο δαίμονας της φιλομορφίας". Ζητούμε την κατανόηση των αναγνώστών και παραθέτουμε αυτούσιο το κείμενο που "χτύπησε".

Η μουσική εκδήλωση για τα δύο χρόνια της εφημερίδας αναβλήθηκε για λόγους ανεξάρτητους από τη θέλησή μας. Θα πραγματοποιηθεί στο άμεσο μέλλον. Ζητούμε την κατανόηση των φίλων και συντρόφων της εφημερίδας. Ήταν μία εβδομάδα ανάποδη...

καθώς τα αριστερόστροφα σχήματα αντανakλούσαν τις αποχρώσεις τους καλυπτόμενα από χιλιάδες στρατευμένα μέλη. Εν τω μεταξύ, άρχισαν να διαχωρίζονται κάποιοι αργυρώνητοι παλιοί πρωταγωνιστές της εξέγερσης. Κορύφωση των αντι-"επαπιακών" συγκρούσεων θεωρείται η πορεία του 1980 με δύο νεκρούς και δεκάδες τραυματίες.

Η απομαζικοποίηση άρχισε από τομα τον Νοέμβρη του '81 -μετά την άνοδο του ΠΑΣΟΚ στην εξουσία- καθώς κυριάρχησε το κλίμα μιας απάτηλης νίκης, που στη συνέχεια αποδυνάμωσε την αναγκαιότητα της όποιας ρήξης και κατόρθωσε εν τέλει τη λογική της "επαπιαποίησης" στις συνειδήσεις, κάτι που δεν κατάφερε η ανοιχτή καταστολή των πρώτων μεταπολιτευτικών χρόνων. Η μυθοποίηση είχε πια κατοχυρωθεί κοινωνικά και ανεπιστρεπτή. Οι μνήμες ξεθώριαζαν με το χρόνο.

Και μόνο μια νέα παράδοση διατηρήθηκε. Καθώς σε ένα κομμάτι της νεολαίας είχαν μεταλαμπαδευτεί οι μνήμες των συγκρούσεων και μόνο αυτές πέρα και έξω από τον μύθο του Νοέμβρη. Αυτό είναι το ουσιαστικό σημείο που ερμηνεύει το φαινόμενο της "επαπιακής" σύγκρουσης κάθε 17 Νοέμβρη. Ανεξάρτητα με το αν συμφωνεί ή διαφωνεί κανείς με το πνεύμα της ημερησίας προκαθορισμένης σύγκρουσης... εθελουφλεί αν δεν δεχτεί ότι αυτή ορίζεται σε ένα πεδίο μιας ουσιαστικής και ανεπιθύμητης αντίφασης του συστήματος στη βάση: μια εξέγερση δεν μπορεί ποτέ να γίνει επαπιακή. Και είναι γεγονός ότι ακόμα και η επιλογή της κυριαρχίας να καταστείλει, αφού πρώτα προσπάθησε -και εν μέρει κατάφερε- να ξεκόψει από το κοινωνικό σώμα με όρους θεάματος αυτό το διαρκώς μεταβαλλόμενο "αρνητικό" νεολαιίστικο κομμάτι... θα αποτύχει και θα ξαναασπύσει... γιατί δεν μπορεί να αντιληφθεί με τους όρους αυτής της μεταβλητότητας της σύνθεσής του.

Για μας τα γεγονότα του πολυτεχνείου του '95 ήταν μια στιγμή ενός κοινωνικού και ταξικού πολέμου σε εξέλιξη. Τώρα δεν έχουμε να αντιμετωπίσουμε "αγανακτισμένους" και διμοιρίες των ΜΑΤ, αλλά τους δικαστές και την ξεφωνημένη πια κοινωνικά "δικαιοσύνη" τους.

Οι ποινές που θα επιβληθούν δε θα κάνουν τίποτα περισσότερο παρά να βαθύνουν την οργή μας.

ΣΥΜΜΟΡΙΕΣ ΣΥΝΕΙΔΗΣΗΣ ΑΠΟ ΔΥΤΙΚΕΣ ΓΕΙΤΟΝΙΕΣ

(φυλλάδιο που μοιράζεται τις τελευταίες βδομάδες στην Αθήνα)

Το εφετείο της δεύτερης ομάδας των δικαζόμενων για το Πολυτεχνείο του '95 ξεκίνησε την Τρίτη 11/3 στις Δικαστικές Φυλακές Κορυδαλλού. Το προεδρείο διαχώρισε τους κατηγορούμενους/ες σε τρεις ομάδες. Η δίκη θα συνεχιστεί τη Δευτέρα 17/3.

Για τους υπόλοιπους καταληψίες του Πολυτεχνείου έχει ανοιχτεί από συντρόφους λογαριασμός ενίσχυσης, όχι μόνο για τα έξοδα των δικών που έρχονται, αλλά και για εγγυήσεις σε τυχόν καταδίκες. Ο αριθμός του λογαριασμού είναι στην Εθνική Τράπεζα, 068-747974-31.

Προς τα μέλη της Διεθνούς Ολυμπιακής Επιτροπής (Δ.Ο.Ε.)

Ως ενεργοί Έλληνες πολίτες εκφράζουμε την αντίθεση μας στην ενδεχόμενη διοργάνωση των Ολυμπιακών Αγώνων του 2004 στην Αθήνα.

Η χώρα μας αντιμετωπίζει μια πολύ δύσκολη οικονομική κατάσταση, όπως προκύπτει και από τις πρόσφατες κινητοποιήσεις αγροτών, ναυτεργατών, καθηγητών, δασκάλων, δημοσίων υπαλλήλων, επαγγελματιοβιοτεχνών κλπ. Το μέλλον εκατομμυρίων συμπατριωτών μας προδιαγράφεται ζοφερό.

Επιπλέον, η ίδια πόλη της Αθήνας βρίσκεται σε οριακό σημείο από περιβαλλοντική σκοπιά, η ίδια η υπόσταση της ως πόλης, δηλαδή ως τόπου πύκνωσης των κοινωνικών και μορφωτικών σχέσεων, των συναντήσεων και ανταλλαγών απειλείται, σοβαρά.

1. Η Αττική, από την μεταπολε-

μική περίοδο μέχρι σήμερα, χαρακτηρίζεται από την μεγάλη συγκέντρωση πληθυσμού και δραστηριοτήτων, και οι χρήσεις γης καθορίζονται από συνθήκες υπερ-εκμετάλλευσης και εμπορευματοποίησης.

Τα παραπάνω φαινόμενα έχουν δημιουργήσει μια σειρά έντονων κοινωνικών, πολεοδομικών και περιβαλλοντικών προβλημάτων, τα οποία στον βαθμό που δεν αντιμετωπίζονται ριζικά, αναπαράγονται και διαιωνίζονται, καθιστώντας την Αθήνα μια πόλη ιδιαίτερα προβληματική.

Κύρια χαρακτηριστικά της σημερινής κατάστασης στην Αττική είναι:

- η αδιάκοπη επέκταση της πόλης σε βάρος των τελευταίων ελεύθερων χώρων που απέμειναν,

σε βάρος των δασικών χώρων και της γεωργικής γης.

- η κατάληψη των ακτών από κάθε είδους εγκαταστάσεις και δραστηριότητες που αποκλείουν την πρόσβαση των κατοίκων της Αττικής.

- ανεπάρκεια έργων τεχνικής υποδομής (αποχετεύση, αντιπλημμυρικά κλπ.) και εγκαταστάσεων κοινωνικού εξοπλισμού.

- τα τεράστια κυκλοφοριακά προβλήματα, ως αποτέλεσμα της κυρίαρχης χρήσης των ιδιωτικών μέσων μεταφοράς και της σημαντικής ανεπάρκειας των Δημοσίων μεταφορικών μέσων.

- η ιδιαίτερη αυξημένη ατμοσφαιρική ρύπανση, ως αποτέλεσμα της κυκλοφορίας του Ι.Χ.

Μέσα σ' αυτές τις συνθήκες, η Αθήνα διεκδικεί την διοργάνωση των Ολυμπιακών Αγώνων του 2004...

2. Η διεξαγωγή της Ολυμπιάδας του 2004 στην Αθήνα, θα επιτείνει τα υπάρχοντα προβλήματα.

Πιο συγκεκριμένα, οι προβλεπόμενες εγκαταστάσεις και δραστηριότητες που θα προκύψουν από την ενδεχόμενη διεξαγωγή των Ολυμπιακών αγώνων στην Αθήνα, κατά την γνώμη μας, θα συμβάλουν:

- στην διαδικασία ανατροπής των στόχων του θεσμοθετημένου Πολεοδομικού σχεδιασμού ("Ρυθμιστικού Σχεδίου Αθήνας").

- στην διεύρυνση των ανισοτήτων που ήδη υπάρχουν ανάμεσα στις ιδιαίτερα υποβαθμισμένες περιοχές της Δυτικής Αττικής και στις υπόλοιπες περιοχές της Β.Α. και Ν. Α. Αττικής.

- στην προώθηση των επιλογών για την ανάδειξη μιας "δυναμικής μητροπολιτικής περιοχής" (Αθήνα) υψηλής ανταγωνιστικότητας εις βάρος της ισόρροπης ανάπτυξης της χώρας.

- στην δαπάνη υπέρογκων χρηματικών ποσών από τον δημόσιο προϋπολογισμό, τα οποία είναι βέβαιο ότι δεν θα καλυφθούν από την επιδιωκόμενη αυτοχρηματοδότηση των έργων, με αποτέλεσμα να κληθούν να πληρώσουν αυτοί που συνήθως πληρώνουν δηλ. οι μισθωτοί και οι συνταξιούχοι όχι μόνο της Αθήνας αλλά ολόκληρης της χώρας.

3. Τέλος, όσον αφορά την ουσία του θεσμού των Ολυμπιακών Αγώνων: Στις αρχαίες ελληνικές δημοκρατικές πόλεις, ο αθλητισμός συνείσφερε στην ισορροπημένη ανάπτυξη των πνευματικών και σωματικών ικανοτήτων των ελεύθερων πολιτών. Δεν αποτελούσε θέαμα βιομηχανικά και χημικά παραγμένων και εμπορικά πλήρως αξιοποιήσιμων επιδόσεων.

Είναι άλλο πράγμα η συμφιλίωση του ανθρώπου με την φύση όπως αυτή εκφράζεται στην ισορροπημένη ανάπτυξη του πνεύματος και του σώματος και άλλο πράγμα ο σύγχρονος πρωταθλητισμός.

Με βάση τα παραπάνω, και επειδή θεωρούμε ότι ο Αθλητισμός και το λεγόμενο "Ολυμπιακό πνεύμα" δεν καλλιεργούνται από γιγαντιαίες εκδηλώσεις εμπορευματοποιημένου πρωταθλητισμού και αθέμιτου ανταγωνισμού, δηλώνουμε την αντίθεσή μας στην διεξαγωγή των Ολυμπιακών αγώνων του 2004 στην Αθήνα.

Κύριοι της Δ.Ο.Ε.

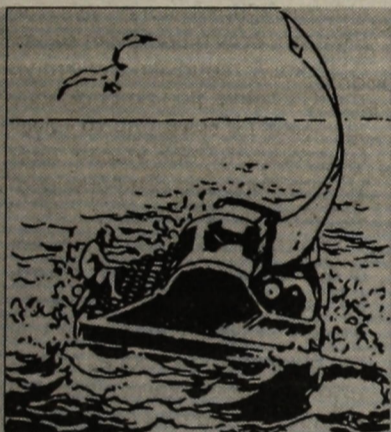
Οι προσδοκίες μας για ένα μέλλον χωρίς φτώχεια, δυστυχία και καταπίεση χωρίζονται σε άβυσσο από την εμποροπανήγυρη των Ολυμπιακών Αγώνων. Η υπόθεση ήταν σημαδεμένη από την αρχή αλλά μετά το αίμα της πλατείας των Τριών Πολιτισμών στην Πόλη του Μεξικού το 1968, δεν υπάρχουν περιθώρια για ψευδαισθήσεις.

Εμείς από την δικιά μας πλευρά, θα διαθέσουμε όλες μας τις δυνάμεις για να ενημερώσουμε την ελληνική κοινωνία για την απειλή που αντιπροσωπεύει η Ολυμπιάδα του 2004 και για τα εν κρυπτώ, σε πλήρη αδιαφάνεια, δρώμενα της ελληνικής επιτροπής διεκδίκησης.

Αν επιλέξετε την χώρα μας, σας υποσχόμαστε ότι μας βρείτε μπροστά σας.

Φεβρουάριος 1997

Πρωτοβουλία Πολιτών ενάντια στην διεξαγωγή των Ολυμπιακών αγώνων του 2004 στην Αθήνα

Καιροί δύσκολοι και περρίεργοι. Προβλήματα; Απειρά που για μια ακόμη φορά γίνονται εμφανή και στην Παιδεία. Ε... Βέβαια, στην Παιδεία που πάντα αντιμετώπιζε προβλήματα (που όμως τυχαίως δεν έβρισκαν λύση) και που θα συνεχίσει να αντιμετωπίζει, αν δεν συνειδητοποιήσουμε ότι με την αύξηση των ωρών ή τη σπανιότητα αλλαγής βιβλίων, αλλαγές δεν γίνονται και ουσια-

στικά Παιδεία δεν πρόκειται να υπάρξει...

Η απάντησή μας σε όλα αυτά είναι ότι:

- Στην "Παιδεία" που μας κλείνει τα μάτια, λέμε ΟΧΙ
- Στην "Παιδεία" που μας θέλει έτσι, λέμε ΟΧΙ
- Στην "Παιδεία" που μας θέλει αλλιώς λέμε ΟΧΙ
- Στην "Παιδεία" που προωθεί το φασισμό και την δούλοποίησή μας, λέμε ΟΧΙ
- Στην "Παιδεία" που θέλει να ονομάζεται Παιδεία, λέμε ΟΧΙ
- Στην παρα-Παιδεία της Παιδείας, λέμε ΟΧΙ.

ΟΧΙ άλλες φυλακές - σχολεία

... και νά 'σου εμφανίζονται και οι καθηγητές ταμπελοφορεμένοι του στυλ αγωνιστές και συνδικαλιστές.

ΣΕ ΣΑΣ ΛΟΙΠΟΝ ΚΑΘΗΓΗΤΕΣ Η ΑΠΑΝΤΗΣΗ ΜΑΣ ΕΙΝΑΙ:

Ότι εσείς οι ίδιοι έχετε αποδεχτεί αυτό το σύστημα, δουλεύεται γι' αυτό, προωθείτε τη συγκεκριμένη λειτουργία του και συνέχεια έχετε το θράσος να λέτε ότι αγωνίζεστε και ότι ζητάτε τη συμπαράστασή μας. Εσείς καλά περνάτε. Έπειτα, ζητάτε τη συμπαράστασή μας ενώ εμείς δεν είχαμε ποτέ τη δική σας. Εσείς διεκδικείτε το οικονομικό. Εμείς διεκδικούμε τον αγώνα για ζωή.

Την Αλληλεγγύη μας θα την έχετε απ' τη στιγμή που οι διεκδικήσεις σας δεν θα περιορίζονται στον οικονομικό τομέα, αλλά θα αφορούν και τα προβλήματα της Παιδείας και τον τρόπο αλλαγής της.

Όσο για τους απεργοσπάστες ουδέν σχόλιων.

Πυρήνας Μαθητών Γκράβας Τζαμάικα * Ρέγγε Κλάμπ

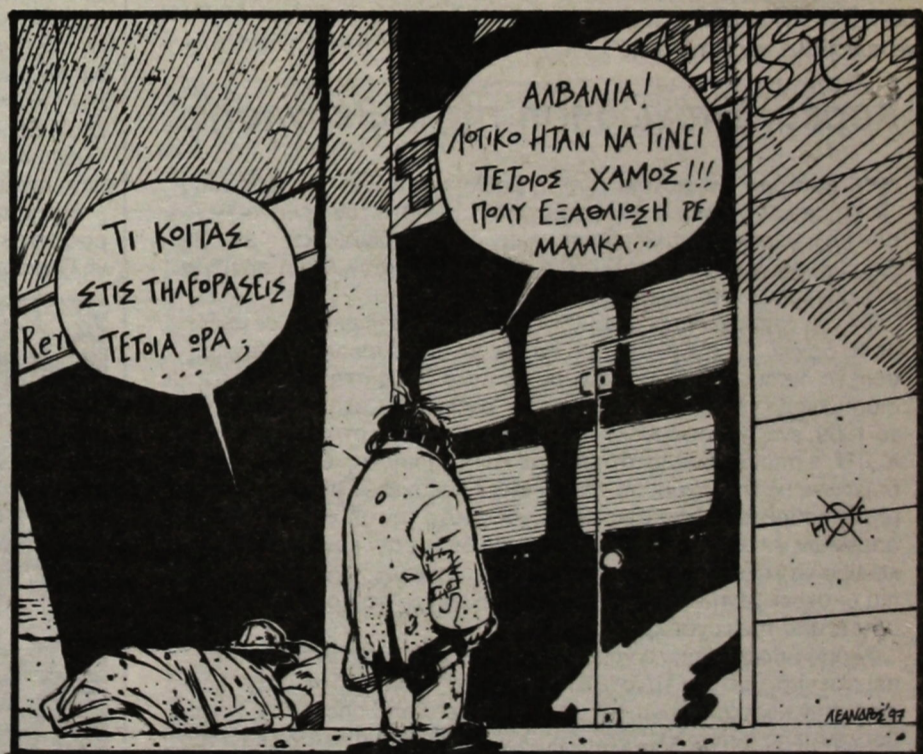
Υ.Σ. Όσοι μαθητές θέλουν να επικοινωνήσουν μαζί μας, ας γράψουν στη διεύθυνση: Τ.Θ. 24100 / Τ.Κ. 11110, Αθήνα.

ΔΡΟΜΟΙ, ΑΝΘΡΩΠΟΙ, ΘΕΣΜΟΙ

Στις φλογές!

Και να που φτάσαμε ως εδώ. Οι φλόγες της εξέγερσης γιγαντίζονται τα Τίρανα. Αυτό που ξεκίνησε σαν διαμαρτυρία για ένα οικονομικό σκάνδαλο και συνεχίστηκε σαν έκρηξη ενάντια σε μια εξωνημένη πολιτική εξουσία, παίρνει πλέον διαστάσεις που ξεπερνούν στα ανομιλόγητα όνειρα των ορκισμένων εκθρών της κατεστημένης τάξης πραγμάτων.

Εικόνες που ξεπηδούν από ιστορήματα των αρχών του αιώνα: Αποκαϊδία δημοσίων κτιρίων που χάνσκουν καπνίζοντας. Μπάτσοι και φαντάροι που παρατάνε τον οπλισμό τους και οπισθοχωρούν πανικόβητοι. Ένοπλοι πολίτες φορείς της μόνης πραγματικής εξουσίας. Κρατικός μηχανισμός και κατεστημένοι θεσμοί σε απόλυτη τάξη. Κυβερνοαντιπολιτευτικοί εκφραστές του θνήσκοντος καθεστώτος που πασχίζουν τρεμάμενοι και πεθιδνοί να σώσουν ο,τιδήποτε μπορεί πλέον να σωθεί. Εικόνες που μέχρι πριν λίγο, αποτελούσαν σύμβολα του πιο μακρινού και ξεχασμένου παρελθόντος, αλλά τώρα αντιπροσωπεύουν το πιο δυναμικό παρόν και προοιωνίζουν το πιο ελπιδοφόρο μέλλον. Εικόνες που κηρύττουν τις δυτικότερες κάμερες οι οποίες προσπαθούν να τις φυλακίσουν, μετατρέποντας τις σε σημεία της

ακατάπαυστης ροής του θεάματος. Ένας λαός στους δρόμους. Ένας λαός με το όπλο στο χέρι. Ένας λαός που μιλάει όπως μιλάνε κάθε φορά οι καταπιεσμένοι των οποίων η απειρία έχει φτάσει στο έσχατο σημείο, γενόμενη πλέον ελπίδα. Τα καθίσταται πύρινη η θέση των λέξεων, οι σφαίρες των φθόγγων. Τα διαπεραστικά αφιόνισμένα βλέμματα και οι οργισμένες κραυγές είναι οι κανόνες του συντακτικού και της γραμματικής. Ανέναντι στα πολιτικά παζάρια και τις μεθοδεύσεις του διεθνούς παράγοντα, στήνεται το διονυσιακό γλέντι που πυρπολεί απ' άκρη σ' άκρη τη χώρα.

Οι Αλβανοί πυροβολούν. Για την παρανοϊκή δικτατορία του Χότζα.

Για το ηπυστικό καθεστώς του Μπερίσα. Για το γηϊώδες μέλλον της εξαθλίωσης και της εκμετάλλευσης, το μέλλον των managers και των executives.

Το νέκταρ της Ελευθερίας έχει μεθύσει τη γειτόνα. Κι είναι το άρωμα του που καταπραύνει τους φόβους μας για την καινούρια εξουσία που αναφύεται.

Στα τέλη του εικοστού αιώνα η ιστορία μειδία σ' αυτούς που έρωρα προανήγγειλαν το τέλος της. Απρόβλεπτη κι επιφανειακά ακατόνητη ανατρέπει πεποισθήσεις, σχέδια, ζωές, αυτή που θεωρούμε σα γραμμική ροή των πραγμάτων.

Το όργιο έχει αρχίσει.

Γ.Α.

M. A. JAMAL:

Αποκάλυψη νέας ψευδομαρτυρίας

Η Jenkins καταθέτει ακόμη ότι η Cynthia White, η κυριότερη μάρτυρας κατηγορίας στη δίκη του 1982 και η μόνη που υποστήριξε ότι είδε τον Jamal με το όπλο στο χέρι να πυροβολεί τον Faulkner, δέχτηκε επίσης πιέσεις από την αστυνομία για να ψευδομαρτυρήσει νεαντίον του. Στην κατάθεσή της αναφέρει: "Ήξερα πως η Cynthia White εκδιδόταν στην περιοχή του κέντρου και ειδικά στην οδό Locust και την 13η (όπου έγινε το συμβάν), ότι ήταν πληροφοριοδότης της αστυνομίας και τους ανταπάδιζε χάρες... Εκείνη την εποχή, η Cynthia White μου είπε ότι φοβόταν την αστυνομία και ότι ήθελαν να την κάνουν να πει κάτι σχετικά με το φόνο. Μου είπε ακόμη πως ένας αστυνομικός είχε απειλήσει ότι θα την σκοτώσει, εξαιτίας της υπόθεσης Jamal".

Στο φάκελο, που οι δικηγόροι του Mumia κατέθεσαν στο Ανώτατο Δικαστήριο της Πενσυλβάνια, αναφέρεται ότι: "Στις επόμενες μέρες από το φόνο, η White συνελήφθη τουλάχιστον δύο φορές για πορνεία. Η φωτογραφία της υπέρχε στον πίνακα αναζητήσεων του δου τμήματος με την ένδειξη "Πληροφορίες για φόνο". Κάθε φορά που προσαγόταν και ανακρινόταν, η κατάθεσή της ήταν διαφορετική. Χωρίς αιτιολόγηση, τα εντάλματα σύλληψης εναντίον της δεν εκτελούνταν".

Αποκαλύπτεται ακόμη ότι η ιδιαίτερη μεταχείριση από την αστυνομία συνεχίστηκε και μετά την καταδίκη του Jamal, το 1982. Η White ισχυρίστηκε ότι δεν έτυχε ι-

διαίτερης μεταχείρισης σε αντίλαγμα για την κατάθεσή της, παρά από την προστασία και διαμονή κατά τη διάρκεια της δίκης. Παρόλα αυτά, η White αντιμετωπιζόταν ευνοϊκά ως και το 1987, όταν ένας αστυνομικός του τμήματος ανθρωποκτονιών ζήτησε από δικαστή να την αφήσει ελεύθερη, εξαιτίας του ρόλου της στην υπόθεση Jamal. Στις 29 Ιουνίου 1987, η White περνούσε από προκαταρκτική ακρόαση για τους όρους αποφυλακιστής της, κατηγορούμενη για ληστεία, επίθεση και οπλοκατοχή. Το δικαστήριο ήταν έτοιμο να ορίσει μεγάλη εγγύηση, καθώς η White είχε ιστορικό 17 μη προσελεύσεων σε δίκη. Τότε παρουσιάστηκε ο ντετέκτιβ D. Culbreth, ένας από τους αστυνομικούς που είχαν ασχοληθεί με την υπόθεση Jamal, και δήλωσε στο δικαστήριο ότι η White "ήταν μάρτυρας υπέρ του δημοσίου σε μια πολύ σημαντική υπόθεση". Μετά την παρέμβασή του, αφέθηκε ελεύθερη και δεν έχει συλληφθεί ξανά από τότε.

Σε συνέντευξη τύπου μετά την κατάθεση των νέων στοιχείων, ο κύριος συνήγορος υπεράσπισης του Mumia, Leonard Weinglass, υποστήριξε ότι η μαρτυρία της

Jenkins, σε συνδυασμό με τις καταθέσεις των Veronica Jones και William Singletary, επιβάλλει την άμεση επανάληψη της δίκης ή ακόμη και πλήρη απόρριψη των κατηγοριών ενάντια στον Mumia, σύμφωνα με την ως τώρα τακτική του Ανώτατου Δικαστηρίου της Πενσυλβάνια. Σε ακρόαση το 1995, ο Singletary είχε καταθέσει ότι η αστυνομία τον είχε απειλήσει για να αποσύρει την αρχική κατάθεσή του πως είδε το δολοφόνο και δεν ήταν ο Jamal. Η Jones είχε πειστεί να αλλάξει την κατάθεσή της όπου έλεγε ότι είδε δύο άτομα να διαφεύγουν από τον τόπο του φόνου, μετά τους πυροβολισμούς, και ενώ ο Mumia ήταν τραυματισμένος στο έδαφος.

Άλλη συνήγορος του δήλωσε ότι οι αποκαλύψεις για εκφοβισμούς ή χάρες προς μάρτυρες με σκοπό την απόσπαση ψευδών καταθέσεων στην υπόθεση Jamal ταιριάζει με τις πρόσφατες αποκαλύψεις για το μηχανισμό παγιδύσεων του 39ου τμήματος, που έστειλε αμέτρητους αθώους στη φυλακή. Ο Mumia Abu Jamal καταδικάστηκε για την πολιτική δράση του. "Ήταν στόχος της αστυνομίας της Φιλαδέλφειας και του περιβάλλοντος προγράμματος

COINTELPRO του FBI από τα 15 του, όταν έγινε μέλος των Μαύρων Πάνθηρων. Θέλουν να φιμώσουν αυτή τη φωνή που ξεσκεπάζε το ρατσισμό και την αστυνομική βία στις ραδιοφωνικές εκπομπές του και σαν υποστηρικτής του MOVE".

Άλλος ομιλητής, εκπρόσωπος της Partisan Defense Committee, τόνισε την ανάγκη μαζικής διεθνούς κινητοποίησης για την απελευθέρωση του Mumia. "Εργατικές ενώσεις που εκπροσωπούν εκατομμύρια εργαζόμενων -στις Η.Π.Α., τη Βρετανία, τη Γαλλία, τη Γερμανία, τη Νότια Αφρική και αλλού- έχουν υποστηρίξει τον Mumia. Χιλιάδες βγήκαν στους δρόμους μετά την υπογραφή της εντολής εκτέλεσής του το 1995. Οι χιλιάδες πρέπει να γίνουν δεκάδες χιλιάδες [...] Ενωθείτε μαζί μας στον αγώνα ενάντια στη ρατσιστική θανατική ποινή! Λευτεριά στον Mumia Abu Jamal!"

Διεθνής συνεργασία συνδικάτων

Ενα πρώτο βήμα για την ίδρυση μιας πανευρωπαϊκής συνδικαλιστικής οργάνωσης έγινε στις 8 Μάρτη, όταν η βρετανική ένωση GMB και η γερμανική αντίστοιχή της IG Chemie, που εκπροσωπούν συνολικά 1.8 εκατομμύρια εργαζόμενους στις δύο χώρες, υπέγραψαν συμφωνία αμοιβαίας υποστήριξης των μελών τους.

Από τη συμφωνία αυτή, που και οι δύο πλευρές θεώρησαν πρότυπο για τη συνεργασία συνδικαλιστικών ενώσεων χωρών μελών της Ευρωπαϊκής Ένωσης, αναμένεται να ωφεληθούν περίπου 120 χιλιάδες άτομα που θα απολαμβάνουν τα πλήρη δικαιώματα μέλους της ένωσης της χώρας που εργάζονται, ενώ είναι μέλη αυτής της χώρας καταγωγής τους.

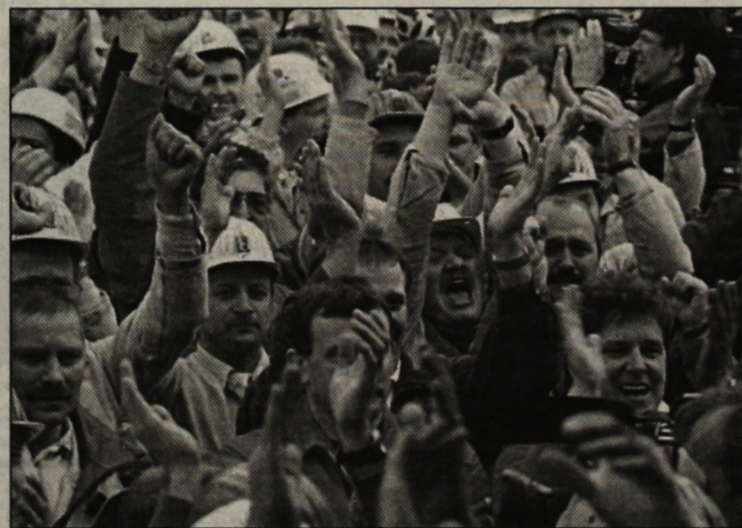
Το βρετανικό εργατικό κίνημα έχει μια ολοένα αυξανόμενη φιλοευρωπαϊκή τάση την τελευταία δεκαετία, καθώς εκτιμήθηκε ότι με την ανάπτυξη των πολυεθνικών εταιριών δεν είναι δυνατό να τις αντιμετωπίσει κανείς σε εθνικό επίπεδο, αλλά απαιτείται διεθνής συνεργασία. Η GMB ήταν η πρώτη βρετανική συνδικαλιστική οργάνωση που άνοιξε γραφεία στις Βρυξέλλες και οργανώθηκε με βάση τα ευρωπαϊκά συνδικαλιστικά πρότυπα. Εκπροσωπεί εργαζόμενους στους τομείς των χημικών, της χαρτοβιομηχανίας και της κεραμικής σε 46 επιχειρήσεις που έχουν εγκαταστάσεις σε διάφορες χώρες της Ευρωπαϊκής Ένωσης. Εδώ και χρόνια συνεργάζονταν με την IG Chemie και τώρα ερευνά τις δυνατότητες ανάλογων συμφωνιών και με άλλες ενώσεις.

Εκπρόσωποι των δύο πλευρών τόνισαν τη σημασία της συνδικαλιστικής υποστήριξης των εργαζόμενων, σε όποια χώρα κι αν εργάζονται, και πως σκοπός τους είναι να μπορούν να εξασφαλίσουν βασικές δυνατότητες συλλογικών διαπραγματεύσεων για όλους τους εργαζόμενους.

Διεθνής διαδήλωση για τη Renault

Μεγάλη διαδήλωση στο Παρίσι οργάνωσαν την Τρίτη τα ευρωπαϊκά συνδικάτα εργαζόμενων στη Renault, διαμαρτυρόμενα για το κλείσιμο εργοστασίου της στην πόλη Vilvorde του Βελγίου και τις μαζικές απολύσεις που αυτό συνεπάγεται, καθώς και για το γενικότερο σχέδιο "αναδιάρθρωσης" της επιχείρησης. Στη διαδήλωση συμμετείχαν περίπου δέκα χιλιάδες άτομα, οι μισοί από τους οποίους είχαν ταξιδέψει εκεί από το Βέλγιο. Αντιπρόσωποι από την ισπανική θυγατρική της εταιρίας δήλωσαν: "Ήρθαμε εδώ από αλληλεγγύη και γιατί αύριο θα είμαστε εμείς στη θέση του Vilvorde". Οι διαδηλωτές διέκοψαν την κυκλοφορία και έκαψαν ομοίωμα του προέδρου της Renault, Louis Schweitzer, ο οποίος δηλώνει ανένδοτος στην απόφαση για το κλείσιμο του εργοστασίου και πρόθυμος να συζητήσει μόνο σχετικά με λεπτομέρειες της εφαρμογής της.

Αυτής της συγκέντρωσης είχε προηγηθεί στάση εργασίας μιας ώρας στις κυριότερες μονάδες της Renault στην Ευρώπη την περασμένη Παρασκευή.

Το κλείσιμο του εργοστασίου στο Vilvorde τον Ιούλη και η απόλυση 3.100 εργαζόμενων σε αυτό ανακοινώθηκε από τη διεύθυνσή του στις 27 Φλεβάρη. Οι εργαζόμενοι σ' αυτό προχώρησαν αμέσως σε κατάληψή του.

Η απόφαση αυτή της εταιρίας, της οποίας κυριότερος μέτοχος είναι το γαλλικό δημόσιο, έχει προκαλέσει έντονες αντιδράσεις από συνδικαλιστικές ενώσεις, κόμματα αλλά και το ευρωπαϊκό κοινοβούλιο, όπου βέλγος αντιπρόσωπος τη χαρακτήρισε ως "ψυχρή καπιταλιστική τρομοκρατία". Βρετανίδα εκπρόσωπος παρατήρησε ότι η Renault έχει λάβει βοήθεια από την ΕΟΚ για νέες επενδύσεις και θα 'πρεπε να την επιστρέψει αφού κλείνει μονάδα που δημιούργησε με τη βοήθεια αυτή. Σε μια προσπάθεια να μειώσει τις αντιδράσεις, η διοίκηση της δήλωσε ότι είναι πρόθυμη να πουλήσει το συγκεκριμένο εργοστάσιο ακόμη και σε ανταγωνιστική εταιρία, και ακόμη ότι σκέφτεται να μεταφέρει θέσεις εργασίας στη Γαλλία.

Την Κυριακή έχει οριστεί να γίνει νέα συγκέντρωση διαμαρτυρίας έξω από το ευρωπαϊκό κοινοβούλιο στις Βρυξέλλες.

Κορέα: Υποχώρηση της κυβέρνησης

Τη Δευτέρα, ψηφίστηκε από τη βουλή της Νότιας Κορέας νέος εργατικός νόμος. Ο νόμος αυτός αντικαθιστά τον προηγούμενο που είχε περάσει η κυβέρνηση με συνοπτικές διαδικασίες στις 26 Δεκεμβρη και είχε προκαλέσει τη μεγαλύτερη πανεθνική απεργία στη σύγχρονη ιστορία της χώρας.

Το νέο νομοσχέδιο περιλάμβανε αρκετές υποχωρήσεις σε σχέση με το αρχικό. Οι ρυθμίσεις που θα έδιναν στις κορεατικές επιχειρήσεις το δικαίωμα να προβαίνουν σε απολύσεις στα πλαίσια αναδιάρθρωσής τους, ώστε να είναι πιο "ευέλικτες", αναβάλλονται για το 1999, ενώ προσφέρθηκε άμεση νομιμοποίηση στην ομοσπονδία KCTU, η οποία πρωτοστάτησε στις κινητοποιήσεις. Οι απολύσεις, σύμφωνα με την ισχύουσα νομοθεσία, είναι σχεδόν αδύνατες. Ακόμη, αποσύρθηκαν διατάξεις που είχαν στόχο την αποθέρμυνση των απεργιών. Από την άλλη, ο νέος νόμος δίνει στην εργοδοσία το δικαίωμα να εφαρμόζει ελαστικό ωράριο εργασίας, ενώ δεν θα είναι πια υποχρεωμένη να πληρώνει τους απεργούς για τις μέρες που απείχαν από την εργασία τους.

Ακόμη αποσύρθηκε ο νόμος για τη δημόσια ασφάλεια, που είχε περάσει μαζί με τον εργατικό νομο, και ο οποίος έδινε υπερεξουσίες στην κορεατική μυστική υπηρεσία, μετά από απειλή της κοινοβουλευτικής αντιπολίτευσης ότι αλλιώς δεν θα υποστήριζε το νέο νόμο.

Η KCTU, πάντως, παρά την επίσημη αναγνώρισή της, ανακοίνωσε ότι ο νέος νόμος ελάχιστα διαφέρει από τον προηγούμενο και πως μέσα στις επόμενες μέρες θα προχωρήσει σε νέες κινητοποιήσεις.

Ο αντεργατικός νόμος είχε ψηφιστεί στις 6 Δεκεμβρη, κάτω από πρωτοφανείς συνθήκες. Οι κυβερνητικοί βουλευτές κατέφτασαν ξημερώματα στο κοινοβούλιο με πούλμαν και, απούσας της αντιπολίτευσης, πέρασαν έντεκα νόμους σε επτά λεπτά. Η αντίδραση των εργαζόμενων ήταν αποφασιστική: μεγάλα βιομηχανικά συγκροτήματα παρέλυσαν, ενώ η απεργία επεκτάθηκε σε πολλούς άλλους τομείς της οικονομίας. Πραγματοποιήθηκαν δεκάδες διαδηλώσεις σε όλη τη χώρα και έγιναν συγκρούσεις με την αστυνομία, ειδικά όταν προσπάθησε να συλλάβει την ηγεσία της KCTU. Σημαντική υπήρξε και η συμπάρασταση διεθνών συνδικαλιστικών οργανώσεων, καθώς και οργανώσεων για τα ανθρώπινα δικαιώματα που κατήγγειλαν το νέο νόμο. Επιπλέον, το σκάνδαλο παράνομων χρηματοδοτήσεων στο οποίο ήταν αναμεμειγμένοι και ο γιος του πρωθυπουργού Kim Young San έφερε σε ακόμη πιο δύσκολη θέση την κυβέρνηση, που αρχικά ήταν αποφασισμένη να κρατήσει σκληρή στάση για να "βελτιώσει την ανταγωνιστικότητα της κορεατικής βιομηχανίας".

ΠΡΟΒΟΣ:

Η τέχνη της πρόκλησης

“Η τακτική που χρησιμοποιούμε στην επίθεσή μας ενάντια στην εξουσιαστική κοινωνία πρέπει να είναι ένα μίγμα ρεφορμισμού και πρόκλησης. Πρέπει να αντιδρούμε ενάντια σε κάθε τμήμα της κοινωνικής μηχανής με εποικοδομητικά “άσπρα σχέδια”, αλλά και με προκλήσεις αρνητικού καθαρά χαρακτήρα. Θετικά και αρνητικά, αλλά πάντα εξτρεμιστικά. Απ’ τη μια μεριά πρέπει να δείξουμε μέσα από ρεφορμιστικά “άσπρα σχέδια” πως θά ‘πρεπε να είναι η κοινωνία. Απ’ την άλλη, πρέπει να δείξουμε μέσ’ από προκλητικές ενέργειες πως είναι η κοινωνία στην πραγματικότητα.”

Η τεχνική της πρόκλησης, Νοέμβριος 1966

ΤΟ ΚΙΝΗΜΑ ΤΩΝ “ΠΡΟΒΟΣ” (προβοκάτορες) γεννήθηκε στην Ολλανδία την άνοιξη του 1965. Μια ομάδα νέων, κυρίως στο Άμστερνταμ, παίρνει την απόφαση να αντιπαραθέσει στην τελματωμένη ολλανδική κοινωνία τους “περιθωριακούς νέους του προβοταριάτου”. Η “άγρια νεολαία” πρέπει να μετατραπεί σε επικίνδυνους για το κράτος αναρχικούς, οι περιστασιακές δηλαδή και χωρίς συγκεκριμένο κίνητρο αψιμαχίες τους με τις δυνάμεις καταστολής πρέπει να μεταβληθούν σε συνειδητή αντίσταση ενάντια στην εξουσία. Αρχικός στόχος

είναι να προκαλούν συνεχώς την αστυνομία σε συμπλοκές, ώστε να υπάρχει μια συνεχής αύξηση της γενικής δυσανεξίας. “Η πρόκληση -μ’ όλες τις μικρές τις βελονιές- έχει γίνει κάτω απ’ αυτές τις συνθήκες το μοναδικό μας όπλο. Είναι η τελευταία μας ευκαιρία να συντρίψουμε τις αρχές, χτυπώντας τες στο πιο ζωτικό τους μέρος, στα μαλακά. Μέσ’ απ’ τη δράση μας της πρόκλησης, εξαναγκάζουμε την εξουσία να πετάξει τη μάσκα της. Πρέπει να εξαναγκάσουμε την εξουσία να χρησιμοποιήσει τα όπλα της εναντίον μας. Στολές, μπότες, σπα-

θιά, λόγχες, ρόπαλα, πυροσβεστικές αντλίες, αστυνομικά σκυλιά, δακρυγόνα κι όλα τ’ άλλα μέσα καταπίεσης που κρατά η εξουσία στις αποθήκες, πρέπει να χρησιμοποιηθούν εναντίον μας (...) Θα κάνουν μόνοι τους τους εαυτούς τους όλο και περισσότερο λαομίσητους. Η συνείδηση του λαού θα ωριμάσει για την αναρχία. Θα έρθει η κρίση.” (“Τί είναι το προβοταριάτο”, άνοιξη 1965). Σύντομα, η αρχική ομάδα των “πρόβος” θα αντιληφθεί ότι από τη μια μεριά οι πράξεις βίας που προκαλούσαν γρήγορα άρχισαν να μετατρέπονται σε μια αλυσίδα βίαιων ενεργειών, έξω από τον έλεγχο οποιουδήποτε, ενώ παράλληλα η δραστηριότητά τους παρουσίαζε έντονα στοιχεία “φολκλόρ” και γραφικότητας και η εμφάνιση των πάνοπλων αστυνομικών άρχισε να μην προκαλεί πλέον ιδιαίτερη εντύπωση στον πληθυσμό. Παράλληλα, στον αρχικό πυρήνα των “πρόβος” προστέθηκαν νέες ομάδες δημιουργικής αντίστασης που εμπλούτισαν το περιεχόμενο του κινήματος, δίνοντάς τους νέους προσανατολισμούς. Μια σημαντική συμμετοχή στο κίνημα των “πρόβος” ήταν αυτή του Constant Nieuwenhuis, που αργότερα εντάχθηκε στην Internationale Situationiste.

Παράλληλα με τα προκλητικά χάπενινγκς που πραγματοποιούνται στις πλατείες του Άμστερνταμ και τα προκλητικά κείμενα που δημοσιεύονται στο περιοδικό “Πρόβο”, αρχίζει η κατάρτιση των περιφημων “άσπρων σχεδίων”. Το “άσπρο σχέδιο για τα ποδήλατα” προβλέπει τη δημιουργία ενός δικτύου ποδηλάτων κοινής ιδιοκτησίας που, χωρίς να είναι ποτέ κλειδωμένα, θα υπάρχουν συνεχώς στην πόλη ελεύθερα για τη χρήση οποιουδήποτε. Το “άσπρο σχέδιο για τα σχολεία” προβλέπει τη δημιουργία πυρήνων άμεσης δημοκρατίας στις σχολικές κοινότητες, παράλληλα με τη λειτουργία αντιμαθημάτων. Το “άσπρο σχέδιο ενάντια στη μόλυνση του αέρα” είναι μια ιδιαίτερα σοβαρή μελέτη για την ατμοσφαιρική ρύπανση, ενώ αντίθετα το “άσπρο σχέδιο για τα κοτόπουλα” (στην ολλανδική αργκό οι μπάτσοι λέγονται κοτόπουλα) είναι ένα προκλητικό χιουμοριστικό κείμενο που ζητά τη μετατροπή της αστυνομίας σε μια υπηρεσία που θα ανάβει τα τσιγάρα των περαστικών. Το “άσπρο σχέδιο” πάντως που βρήκε την πιο πρακτική και διαδεδομένη εφαρμογή, ήταν το “άσπρο σχέδιο για τα σπίνια”, που αποτέλεσε την αφετηρία του κινήματος των καταλήψεων στέγης σε ολόκληρη την Ευρώπη. Οι “πρόβος” οργάνωσαν ένα ευρύ δίκτυο για την προώθηση των καταλήψεων, με τακτική δημοσιοποίηση καταλόγων με όλα τα ακατοίκητα σπίνια, δημιουργία γραφείων παροχής πληροφοριών και συντονισμού, ενώ παράλληλα ομάδες “πρόβος” έβαφαν άσπρες τις εισόδους των εγκαταλελειμένων σπιτιών.

Το καλοκαίρι του 1967, οι “πρόβος”, αισθανόμενοι πως η δράση τους είχε αρχίσει να αφομοιώνεται από την κουλτούρα underground, ανακοίνωσαν την αυτοδιάλυση του κινήματος.

Χρονολόγιο

2 Ιούνη 1965: Κυκλοφορεί, σε 500 αντίτυπα, το πρώτο τεύχος του “Πρόβο”. Σε ένα χρόνο, η κυκλοφορία του θα φτάσει τις 20.000 αντίτυπα. Το πρώτο τεύχος κατασχέθηκε από την αστυνομία.

Αύγουστος 1965: Η αστυνομία αρχίζει καθημερινές επιθέσεις ενάντια στους “πρόβος” και τους νεολαίους που συγκεντρώνονται στην πλατεία Spui του Άμστερνταμ.

Χειμώνας ‘65-‘66: Λόγω του φοβερού κρύου, μειώνεται ο αριθμός του κόσμου που συγκεντρώνεται στην πλατεία Spui. Η αστυνομία πιστεύει πως η “τάξη” έχει αποκατασταθεί χάρι στη δική της δράση.

Άνοιξη 1965: Ξεκινούν κινητοποιήσεις ενάντια στο γάμο της πριγκίπισσας Βεατρίκης.

10 Μάρτη 1966: Ο εορτασμός της γαμήλιας τελετής που πραγματοποιήθηκε στο Άμστερνταμ διαλύεται από καπνογόνα που πετάνε διαδηλωτές. Βίαιη επίθεση της αστυνομίας προς το πλήθος.

Απρίλης-Μάης 1966: Αλληπάλληλες συλλήψεις “πρόβος” με διάφορες αφορμές -ή και χωρίς αυτές.

1 Ιούνη 1966: Δημοτικές εκλογές στο Άμστερνταμ. Οι “πρόβος”, που συμμετέχουν στις εκλογές, παίρνουν 13.000 ψήφους και εκλέγουν ένα δημοτικό σύμβουλο.

13 Ιούνη 1966: Ένα πλήθος χιλίων μη-συνδικαλισμένων οικοδόμων που περιμένουν να πληρωθούν τα ενσώματά τους, αγανακτούν όταν πληροφορούνται ότι τα συνδικάτα έχουν συμφωνήσει με την εργοδοσία να κατακρατούν μέρος των ενσήμων όσων από τους οικοδόμους δεν είναι συνδικαλισμένοι σε κάποια επίσημη συνδικαλιστική οργάνωση (δηλαδή το 70% των οικοδόμων). Ξεκινούν επιθέσεις ενάντια στους συνδικαλιστές. Όταν εμφανίζονται ισχυρές αστυνομικές δυνάμεις για να προστατεύσουν τα γραφεία των συνδικάτων, οι οικοδόμοι επιτίθενται και στους αστυνομικούς. Ξεσπούν άγριες μάχες. Απολογισμός: ένας εργάτης νεκρός, πολλοί εργάτες και μπάτσοι βαρειά τραυματίες, πολλά καταστραμμένα αστυνομικά αυτοκίνητα, αρκετά από τα οποία πετάχτηκαν στα κανάλια του Άμστερνταμ.

14 Ιούνη 1966: Στο Άμστερνταμ, συγκέντρωση διαμαρτυρίας για τα θάνατο του οικοδόμου. Οι οικοδόμοι απεργούν επίσης στην Ουτρέχτη, τη Χάγη και το Χάρλεμ. Στη συγκέντρωση του Άμστερνταμ συμμετέχουν χιλιάδες άτομα. Το πλήθος, αυθόρμητα, κατευθύνεται προς το κέντρο της πόλης. Φτάνοντας στα γραφεία της δεξιάς εφημερίδας “Τηλέγραφος”, οι διαδηλωτές αρχίζουν να σπάνε τις βιτρίνες του κτιρίου. Ανατρέπουν τα αυτοκίνητα μεταφοράς των εφημερίδων, πυρπολούν τα ρολά του χαρτιού και το στοκ των εφημερίδων, καταστρέφουν το τυπογραφείο. Σύντομα καταφθάνουν ισχυρές αστυνομικές δυνάμεις. Οι συγκρούσεις είναι διαφορετικές από εκείνες της προηγούμενης ημέρας. Οι διαδηλωτές είναι πολύ περισσότεροι και ελέγχουν όλο το κέντρο της πόλης. Οι βιτρίνες των καταστημάτων σπάζονται συστηματικά, πυρπολούνται αυτοκίνητα και στήνονται παντού οδοφράγματα. Πλάι στους οικοδόμους βρίσκονται οι “πρόβος” και η “άγρια νεολαία” του Άμστερνταμ. Οι αστυνομικές δυνάμεις κάνουν χρήση όπλων. Οι συγκρούσεις συνεχίζονται τις δύο επόμενες ημέρες.

Χειμώνας ‘66-‘67: Ησυχία, λόγω της κακοκαιρίας.

Μάρτης 1967: Εκρηκτικός μηχανισμός καταστρέφει το μνημείο του αποικιοκράτη στρατηγού Van Heutz, διοικητή του ολλανδικού στρατού των Ινδών την περίοδο 1946-48.

Άνοιξη 1967: Διαδηλώσεις σε ολόκληρη την Ολλανδία ενάντια στον πόλεμο στο Βιετνάμ. Συμπλοκές με την αστυνομία.

1η Μάη 1967: Γιορτή για τα γενέθλια της βασίλισσας. Στο Άμστερνταμ διοργανώνεται συγκέντρωση για εορτασμό της “κόκκινης πρωτομαγιάς”. Από το απόγευμα ξεκινούν συγκρούσεις γύρω από την πλατεία Dam, που επεκτείνονται σε όλο το κέντρο της πόλης και διαρκούν πολλές ώρες.

Καλοκαίρι του ‘67: Οι “πρόβος” κυκλοφορούν μια προκήρυξη όπου αναφέρουν ότι το κίνημα των “πρόβος” αυτοδιαλύεται “για να μην αλλοιωθεί το πνεύμα που οδήγησε στη γέννησή του”. Προσπαθούν να αποφύγουν την ενσωμάτωσή τους στην ολλανδική κουλτούρα. Παράλληλα, διαδίδουν ότι το “αρχείο των πρόβος” πρόκειται να πουληθεί σε κάποιο αμερικάνικο πανεπιστήμιο. Το πανεπιστήμιο του Άμστερνταμ πέρφει στην παγίδα και στην προσπάθειά του να μην το ξεπεράσουν οι αμερικάνοι, αγοράζει το περίφημο αρχείο για ένα τεράστιο ποσό. Όταν το “αρχείο” παραδίδεται στο πανεπιστήμιο, αποδεικνύεται πως δεν αποτελείται παρά από μερικές προκηρύξεις και φυλλάδια, που σήμερα βρίσκονται στην πανεπιστημιακή βιβλιοθήκη του τμήματος μαζικής ψυχολογίας.

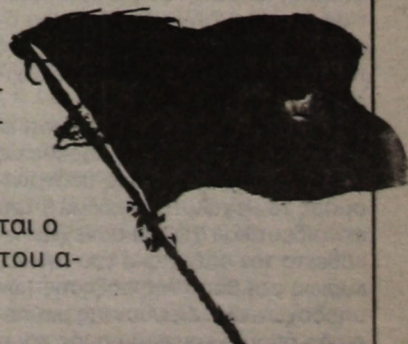
10 ΜΑΡΤΗ 1965: Στο Άμστερνταμ, ομάδες “πρόβος” επιτίθενται με καπνογόνα και διαλύουν τον εορτασμό για τους βασιλικούς γάμους.

12 ΜΑΡΤΗ 1930: Στις Ινδίες, ο Γκάντι κηρύσσει την πολιτική ανυπακοή.

13 ΜΑΡΤΗ 1978: Στις φυλακές Carabanchel της Ισπανίας δολοφονείται ο αναρχικός Agustin Rueda Sierra.

14 ΜΑΡΤΗ 1988: Αυτοκτονεί ο Νικόλας Άσιμος.

15 ΜΑΡΤΗ 1830: Γεννιέται ο γάλλος θεωρητικός του αναρχισμού Elisee Reclus.

Αγαπητοί σύντροφοι,

Το κίνημα εναντίον της πυρηνικής βόμβας, που φαινόταν να είναι το μόνο δυναμικό στοιχείο της αριστεράς στην Ολλανδία, εξαφανίστηκε από την πίσω πόρτα. Οι ομάδες που ασχολούνταν μ’ αυτό τα παράτησαν (...) Η ετήσια πορεία μέσ’ απ’ το Άμστερνταμ, διεξήχθη με την οδυνηρή ακρίβεια και απάθεια μιας τελετής. Μόλις που μπορεί ακόμα και κρατάει τη φλόγα να μη σβήσει. Η ολλανδική αριστερά -πριν ακόμα χάσει κάθε σημασία- θα πρέπει να βρει νέους δρόμους αν θέλει να πετύχει πραγματικά αποτελέσματα. Πιστεύουμε ότι διαμαρτυρίες, που αποκλείουν τη χρήση βίας, είναι μόνο κατά τύχη κατάλληλες για τους σκοπούς μας, κι αυτό γιατί δεν συμβαίνουν ποτέ σε μεγάλη κλίμακα. Όταν τα συνθήματα και οι χειρονομίες αποτυχαίνουν, τότε πρέπει να στραφούμε στη δράση και να επιτεθούμε. Πιστεύουμε ότι μόνο μια πραγματικά επαναστατική αριστερά μπορεί να φέρει την αλλαγή. Αυτή μας η προτίμηση για άμεσες ενέργειες μας οδηγεί σε αναρχικές αντιλήψεις. Ο αναρχισμός προπαγανδίζει την πιο άμεση εξέγερση ενάντια σε κάθε εξουσία, είτε αυτή είναι δημοκρατική είτε είναι κομμουνιστική. Το ολλανδικό αναρχικό κίνημα ατόνησε μετά τον πόλεμο. Έχουμε σκοπό να ανανεώσουμε τον αναρχισμό και να διαδώσουμε τη λέξη, ιδιαίτερα ανάμεσα στους νέους.

Πώς; Μέσ’ από το “Πρόβο”, που θα βγαίνει κάθε μήνα, αρχίζοντας από τον Ιούλιο του 1965.

Το “Πρόβο” είναι ένα νέο περιοδικό -σαν να μην υπήρχαν κίολας αρκετά. Πάντως, είναι το μόνο που επιτίθεται ριζοσπαστικά σ’ αυτή την κοινωνία.

Γιατί;

- γιατί αυτή η ΚΑΠΙΤΑΛΙΣΤΙΚΗ κοινωνία δηλητηριάζει μόνη της τον εαυτό της, με τη νοσηρή της δίψα για το χρήμα. Τα μέλη της ανατρέφονται έτσι, ώστε να λατρεύουν το “εγώ” και να περιφρονούν το “εμείς”.
- γιατί αυτή η ΓΡΑΦΕΙΟΚΡΑΤΙΚΗ κοινωνία αυτοστραγγαλίζεται “υπηρεσιακά” και καταπιέζει κάθε μορφή αυθορμητισμού. Τα μέλη της μπορούν να γίνουν δημιουργικοί άνθρωποι μόνο με αντικοινωνική συμπεριφορά.
- γιατί αυτή η ΜΙΛΙΤΑΡΙΣΤΙΚΗ κοινωνία σκάβει τον ίδιο της τον τάφο, κατασκευάζοντας όλο και περισσότερα παρανοϊκά ατομικά όπλα. Τα μέλη της δεν μπορούν σχεδόν να περιμένουν τίποτ’ άλλο, παρά μόνο τον θάνατο της ατομικής ραδιενέργειας.

Το “Πρόβο” αισθάνεται ότι πρέπει να διαλέξει: την απελπισμένη εξέγερση ή τη συστολή της ήττας.

Το “Πρόβο” ενθαρρύνει την εξέγερση όπου μπορεί. Το “Πρόβο” ξέρει ότι αυτό θα χάσει στο τέλος, αλλά δεν θέλει να χάσει την ευκαιρία να προκαλέσει αυτή την κοινωνία για μια ακόμα φορά.

Το “Πρόβο” θεωρεί τον αναρχισμό πηγή έμπνευσης για την επανάσταση. Το “Πρόβο” θέλει να ανανεώσει τον αναρχισμό και να τον φέρει στη νεολαία.

Τα τεύχη μας θα διαπραγματεύονται πολλά θέματα, θά ‘ναι επίκαιρα και προκλητικά για την άρχουσα τάξη. Ακόμα, θα δημοσιεύουμε σε τακτικά διαστήματα τεύχη αφιερωμένα σε ειδικά θέματα. Έχουμε ήδη σημειώσει για τα επόμενα:

- Τι είναι αναρχισμός;
- De Sade
- Dada
- Μιλταρισμός και ολλανδικός στρατός
- Πορνεία
- Εξέγερση και η κατάσταση στο Jordan
- κλπ

Το “Πρόβο” θ’ αναλάβει την πρωτοβουλία για κάθε είδους άμεσες ενέργειες. Το “Πρόβο” θέλει να μαζέψει γύρω του ένα πυρήνα αναρχικής νεολαίας. Το “Πρόβο” ανυπομονεί να συνεργαστεί με όλες τις άλλες αναρχικές ομάδες.

Ακόμη, το “Πρόβο” θα εκδίδει σε τακτικά διαστήματα φυλλάδια με τον τίτλο “πρόκληση” ν° 1, ν° 2, ν° 3 κλπ

Δώστε μας μια ευκαιρία!

Τίποτε απ’ όλα αυτά δεν μπορεί να πραγματοποιηθεί χωρίς τη βοήθειά σας. Χρειαζόμαστε απαραίτητα μερικές εκατοντάδες γκλίντες για ν’ αρχίσουμε το “Πρόβο”. Είμαστε αδέκαροι και δεν έχουμε λεφτά να εκδώσουμε το πρώτο τεύχος, συν ταχυδρομικά, μανιφέστα, διαφήμιση, κλπ.

Γι’ αυτό σας ζητάμε ευγενικά και προκλητικά: στείλτε χωρίς καθυστέρηση μεγάλα ποσά χρημάτων στην εμπορική μας διεύθυνση: Karthulzerstvaart 14, Amsterdam C.

Η συντακτική επιτροπή, 25 Μάη 1965

Δημόσια και δωρεάν εκπαίδευση;

Τα τελευταία χρόνια γινόμαστε μάρτυρες (ευτυχώς όχι απαιθείς θεατές) μιας καινούριας κίνησης στα σχολεία που έχει σαν βασικά της χαρακτηριστικά την εισβολή της τεχνοκρατικής ιδεολογίας καθώς και την υπαγωγή της εκπαιδευτικής πράξης στις ανάγκες μιας ολοένα διευρυνόμενης αγοράς. Οπτεχνοκράτες του ΥΠΕΠΘ, πλήρως ευθυγραμμισμένοι στις επιταγές του κεφαλαίου, ήδη από τα μέσα της δεκαετίας του 80 (μεταρρύθμιση Τρίτη) μεθοδεύουν σταδιακά την επίθεση στο δημόσιο και δωρεάν χαρακτήρα της εκπαίδευσης προτάσσοντας παράλληλα, εκτός από αντιδραστικά Προεδρικά Διατάγματα, μια σειρά από αναμφισβήτητων κύρους ιδεολογήματα όπως ανάπτυξη, αναβάθμιση, εκσυγχρονισμός. Αυτά μάλιστα προβάλλονται επιπλέον και ως επιτακτική αναγκαιότητα προκειμένου να ενταχθεί η χώρα ομαλά στη διαδικασία της ευρωπαϊκής ολοκλήρωσης, διεκδικώντας μάλιστα και μια ηγεμονική θέση μέσα σε αυτήν.

Αν όμως αφαιρέσουμε την προοδευτική μορφή με την οποία οι επαγγελματίες ψευτές ντύνουν συνήθως τα συγκεκριμένα ιδεολογήματα και επιμείνουμε στο ουσιαστικό τους περιεχόμενο θα διαπιστώσουμε πως ο επιχειρούμενος εκσυγχρονισμός τους στηρίζεται κυρίως, αν όχι ολοκληρωτικά, στις παραδοσιακές και αναχρονιστικές βάσεις ιδιωτικοοικονομικών κριτηρίων και επιλογών, όπως αρμόζει άλλωστε σε μια ταξική και εκμεταλλευτική κοινωνία. Ετσι λοιπόν, η ορθολογική εκτίμηση της απόδοσης, η ιεροποίηση και συνάμα εντατικοποίηση της εργασίας, η προσφορά της γνώσης όχι σαν αξιακή αλλά σαν ανταλλακτική κυρίως αξία, ο κρατικός συγκεντρωτισμός, πλασσάρονται σαν το μοναδικό εκείνο πνεύμα που θα πρέπει να διαπερνά mutatis mutandis την σύνολη φιλοσοφία των νέων αναλυτικών προγραμμάτων. Και αυτή η νέα πραγματικότητα που σταδιακά διαμορφώνεται σε όλες τις βαθμίδες της εκπαίδευσης, δεν θα μπορούσε παρά να υποστηρίζεται από τις επιλογές του νεοφιλελεύθερου οικονομικού σχεδιασμού: ελαστικοποίηση του κόστους εργασίας (πάγωμα μισθών), πειθαρχημένο και ευέλικτο εργατικό δυναμικό (ωρομίσθια, συμβασιούχοι), περιστολές κρατικών δαπανών στον τριτογενή τομέα παροχής υπηρεσιών (όπως εκπαίδευση), αναδιάρθρωση εργασικών σχέσεων (κατάργηση επετηρίδας) κ.ο.κ.

Ετσι σήμερα βρισκόμαστε μπροστά σε ένα εκπαιδευτικό status που πελαγοδρομεί, από τη μια στη σύγχυση και κλονιστική κάθε αντιθεσμικής αντίστασης και από την άλλη στην χυδαία ενσωμάτωση ή αποδοχή των νέων όρων για την εκπαίδευση που επιβάλλει ο παραγωγικός ανασχηματισμός. Μια εκπαιδευτική κοινότητα που βρίσκεται σαφώς σε εγρήγορση και που όμως οι ριζοσπαστικές εμπειρίες που έχει να επιδείξει είναι ελάχιστες.

Είναι σίγουρα ελπιδοφόρο ότι ενάντια στις κρατικές μεθοδεύσεις και τους χειραγωγικούς θεατρικούς του μεγαλύτερου κομμάτι του εκπαιδευτικού χώρου συνεχίζει ακάθεκτο τον απεργιακό του αγώνα, κυρίως στη βάση της αύξησης των αποδοχών του. Διανύοντας μια περίοδο όπου ο κομπορμισμός και η παραίτηση από την ελπίδα κάθε

συλλογικής αυτόνομης δράσης, προβάλλονται από τους μηχανισμούς του θεάματος ως οι κυρίαρχες αξίες, μια περίοδο που το οργανωμένο εργατικό κίνημα έχει αποδυναμωθεί (με τη συνδρομή της συνδικαλιστικής γραφειοκρατίας) ακόμα και το εξοβελισμένο για το αίσημα της κοινής γνώμης αίτημα της μισθολογικής αύξησης είναι σίγουρα ουσιαστικό. Η απουσία όμως ενός διαφορετικού οράματος, μιας συνολικής αντιπρότασης, ή μιας δυναμικής παρέμβασης, είναι συμπεράσματα που προκύπτουν τόσο από τη σημερινή κινητοποίηση, η οποία μοιάζει να έχει φτάσει σε αδιέξοδο, όσο και από την καθημερινή μας δράση μέσα στα σχολεία. Χαρακτηριστικό παράδειγμα είναι η συνθηματολογία που προτάσσει ο εκπαιδευτικός κόσμος, η αδυναμία του να αμφισβητήσει το σύνολο της εκπαιδευτικής διαδικασίας, τις αλλοτριώσεις και ετερονομίες που αυτή συνεπάγεται, το βαθύτερο ταξικό - εξουσιαστικό της χαρακτήρα. Οι κινητοποιήσεις λοιπόν έχουν περισσότερους έναν αμυντικό προσανατολισμό, διατήρησης δηλαδή των θεσμικών κεκτημένων που το Κράτος επιδίδει να αναιρέσει με νομοθετήματα τα οποία αμφισβητούν βασικές θεσμικές κατακτήσεις παρά δυναμικό επιθετικό άρνησης του σημερινού τραγελαφικού εκπαιδευτικού σκηνοτικού, που ούτε παραγωγικό όπως οι τεχνοκράτες θα ήθελαν να είναι ούτε όμως και πραγματικά δημόσιο δωρεάν όπως εμείς θα θέλαμε να είναι. Πράγματι αυτό που κυρίως προβάλλουν τόσο συνδικαλιστές αλλά και το σύνολο της "επαναστατικής" αριστεράς ως το κυρίαρχο αίτημα διεκδίκηση πέρα από το μισθολογικό, το οποίο ξανατονίζουμε στη σημερινή συγκυρία αποκτά ιδιαίτερη σημασία, είναι η υπεράσπιση του δημόσιου και δωρεάν χαρακτήρα της παρεχόμενης εκπαίδευσης. Και το ερώτημα που γεννιέται αβίαστα: είναι τόσο τυφλοί ή πάλι μας κοροϊδεύουν.

Σχολείο εξουσίας και εκμεταλλεύσης.

Το σημερινό σχολείο είναι ένας άριστα οργανωμένος ιδεολογικός μηχανισμός που εξυπηρετεί την αναπαραγωγή της κυρίαρχης ιδεολογίας και κατά συνέπεια την ταξική κυριαρχία των αφεντικών. Επιπλέον είναι ένας εξίσου χρήσιμος για τα συμφέροντα της άρχουσας τάξης οικονομικός σχηματισμός που διαμορφώνει την προσφορά της εργατικής δύναμης ανάλογα με τις ανάγκες της κεφαλαιοκρατικής παραγωγής και τις επιλογές του κρατικού σχηματισμού. Είναι η αστική τάξη -μέσω της εκπαιδευτικής πολιτικής- που αποφασίζει πόσοι και σε ποιους τομείς θα εκπαιδεύονται. Το είδος, η ποιότητα και η ποσότητα των στελεχών που χρειάζεται η άρχουσα τάξη καθορίζει έτσι και το χρόνο και τους χώρους της εκπαίδευσης θέτοντας φραγμούς στην εκπαίδευση και την κατάρτιση της γνώσης. Τα πρωτογενή λοιπόν αίτια της σχολικής αποτυχίας, των φραγμών και της επιλογής των καλών από τους κακούς είναι ανάγκη να αναζητηθούν στις δικές τους κοινωνικές δομές, στις οργανωτικές δυσλειτουργίες του εκπαιδευτικού συστήματος και τέλος στις εγγενείς αδυναμίες των φορέων των κοινωνικών ρόλων σε

ολόκληρη την ιεραρχία του συστήματος που έχουν επωμισθεί την επιλεκτική λειτουργία του σημερινού αστικού σχολείου.

Πρόκειται κυρίως για την ύπαρξη της ίδιας της κοινωνικής δομικής βίας, η οποία εκδηλώνεται με τη μορφή της κοινωνικής ανισότητας και εκμετάλλευσης που καταστρατηγεί το χαρακτήρα της πανθολογούμενης δημόσιας εκπαίδευσης. Αυτή αρνείται επίμονα την αυτοπραγμάτωση και την αυτοκαταξίωση όλων των μελών της ίδιας κοινωνίας και στερεί από πολλούς το δικαίωμα να έχουν πρόσβαση στα υπάρχοντα αγαθά, ενώ σε άλλους τα παρέχει με απολοχευρία. Πρόκειται για τις ίδες τις εξουσιαστικές δομές και θεσμίσεις, οι οποίες επιμένουν στον αποπροσανατολισμό από την αλήθεια χαρακτηρίζοντας με κοινωνικό πειθαναγκασμό ως φυσική και μοιραία την κοινωνική αδικία και ανισότητα, επιβραβεύοντας τους ήδη προνομιούχους (οικονομικά ισχυρούς) και αδικούν τους ήδη αδικημένους και οικονομικά ανίσχυρους).

Με αυτή τη λογική λειτουργεί και το εκπαιδευτικό μας σύστημα, το οποίο σε όλες τις βαθμίδες με τη επιλεκτική του συλλογιστική προωθεί τους κατέχοντες (για να χρησιμοποιήσουμε μια έκφραση του συρμού) από τους μη-έχοντες. Με μοναδικό κριτήριο τη σχολική και γνωστική επίδοση παραγωνρίζοντας τις παραμέτρους που την προσδιορίζουν όπως κοινωνικό - οικονομική κατάσταση, μορφωτικό κεφάλαιο, ενδο-οικογενειακές σχέσεις, στοιβάει τους πάντες μέσα σε αυτό το παραγωγικό σουρωτήρι μετατρέποντας το πραγματικό σε ερμηνεία γνώσης. Και όπως ένα εργοστάσιο για να λειτουργήσει έχει ανάγκη από αυτούς που διευθύνουν την παραγωγή και αυτούς που απλά εκτελούν εντολές έτσι και οι καθηγητές επιφορτισμένοι με το ρόλο του μηχανοδηγού-κατόχου της γνώσης επιβάλλουν εντολές (δηλαδή μια γνώση-κεφάλαιο που θα εξυπηρετεί το υπάρχον σύστημα και το κράτος που το στηρίζει) στους εργάτες-μαθητές, οι οποίοι απλά εκτελούν με απώτερο σκοπό την βελτιστοποίηση του παραγόμενου προϊόντος δηλ. των ίδων προκειμένου να αποκτήσουν μια καλύτερη θέση στην αγορά και στο γενικό σύστημα κοινωνικής ιεραρχίας. Επιπλέον δηλητηριάζοντας τις συνειδήσεις των μαθητών με το μύθο της εθνικής ταυτότητας συσκοτίζει έτσι τις ταξικές αντιθέσεις με αποτέλεσμα οι εκπαιδευτικοί θεσμοί να λειτουργούν ως ιμάντας μεταβίβασης της κυρίαρχης ιδεολογίας, καθιστώντας το ίδιο ως μηχανισμό αναπαραγωγής της εξουσίας.

Είναι λοιπόν πασιδηλο πως στο σύγχρονο αστικό σχολείο καταφέρει να περάσει, στα πλαίσια πάντα του δημόσιου και δωρεάν χαρακτήρα του μια ολόκληρη ιδεολογία. Την ιδεολογία του ανταγωνισμού και της ιεραρχίας. Με το να πριμοδοτεί και να επιβάλλει την εντατικοποίηση, τον ανταγωνισμό, την ταξινόμηση των μαθητών ανάλογα με τα πραγματικά τους προσόντα αποκόβεται συνεχώς από την υπόλοιπη κοινωνία και όπως όλοι οι μηχανισμοί καταστολής και χειραγωγησης (στρατός, φυλακές, ψυχιατρεία).

Καθίσταται λοιπόν περιέργο, αν όχι αντιδραστικό κάποιοι να συνεχίζουν να πιστεύουν στο δημόσιο χαρακτήρα του σχολείου και να επιμένουν στη διατήρηση του υπάρχοντος καθεστώτος. Χωρίς να παραβλέπουμε το ότι το σχολείο και γενικά η εκπαίδευση υπήρξε μια δικαίωση των κατώτερων κοινωνικών στρωμάτων, η οποία κατακτήθηκε με αγώνες και πολύ αίμα, χωρίς να παραγωννίζουμε πως το ίδιο, συστηματικά κατοχυρωμένο, εμψύχωνε τα ψυχρόκιντρα και τους πόθους του λαϊκού κινήματος, κρίνουμε πως η οργανωμένη εκπαίδευση

μέσα στις συνθήκες της καπιταλιστικής παραγωγής και κρατικής ετερονομίας δεν θα μπορούσε ποτέ να αποκτήσει το πραγματικό τους περιεχόμενο. Σε μια εκμεταλλευτική κοινωνία αποδεικνύεται ότι υπάρχουν όρια στην πραγμάτωση ιδανικών όπως η μόρφωση, όρια που οφείλονται ακριβώς στην διαίρεση της κοινωνίας σε άρχοντες και αρχόμενους και πιο συγκεκριμένα στην ύπαρξη της κρατικής εξουσίας και κυριαρχίας.

Εκτός όμως από την αμφισβήτηση του δημόσιου χαρακτήρα του σχολείου θα πρέπει να γίνει λόγος και για το περίφημο αστικό σύνθημα της ισότητας ευκαιριών το οποίο αποτελεί ένα ακόμη πολυδιαφημισμένο παραμύθι. Ο ισχυρισμός από πολλούς και από τους φορείς της κρατικής εξουσίας ότι επιδιώκεται να προσφέρονται ίσες ευκαιρίες για όλους αποτελεί με τον επεικέστερο χαρακτηρισμό εμπαιγμό, κυρίως για τα παιδιά που προέρχονται από τα μικρά και απομονωμένα χωριά της υπαίθρου ή τις φτωχές οικογένειες των εργατικών συνοικιών. Τα παιδιά που φοιτούν σε σχολεία της υπαίθρου έχουν κατά κανόνα ελλειμματικό μορφωτικό και κοινωνικό περίγυρο. Δεν δέχονται βοήθεια από κανένα αφού και η παραπαιδεία είναι ανύπαρκτη. Διαθέτουν πολύτιμο χρόνο αντί για τη σχολική προετοιμασία στην οικογένεια και το πενιχρό της εισόδημα. Και όπως έχουν αποδείξει έρευνες ήδη η επίσημη σχολική γλώσσα δεν ανταποκρίνεται στο φτωχό γνωστικό τους υπόβαθρο με αποτέλεσμα να γίνονται τα θύματα της λεγόμενης ισότητας ευκαιριών.

Καταληκτικά, δικαίωμα στη μόρφωση έχουν όσοι είχαν την τύχη να βρεθούν προνομιούχοι. Συγχρόνως με τη γέννησή τους εκείνοι στους οποίους ο οικογενειακός και ευρύτερος κοινωνικός περίγυρος είχε ανοίξει τους δρόμους για την απόλαυση περισσότερων αγαθών και άλλων δικαιωμάτων. Αντίθετα αποκλείονται από αυτήν όσοι είχαν την ατυχία να γεννηθούν σε ελλειμματικούς κοινωνικούς χώρους, εκείνοι που βίωσαν την χωροταξική ανισότητα και τη γεωγραφική περιθωριοποίηση. Εκείνοι που εγκλωβίστηκαν από την υλική και πνευματική φτώχεια και δεν είχαν πρόσβαση στα οικονομικά, κοινωνικά και πολιτιστικά τους δικαιώματα. Άρα για ένα τέτοιο σχολείο αξίζει όντως να παλέψουμε. Ένα σχολείο των διαχωρισμών και κλονιστικής της γνώσης, μήπως θα πρέπει να καταλήξει εκεί που μοιραία θα βρεθούν όλοι οι εκμεταλλευτικοί μηχανισμοί που μηχανεύτηκε η εξουσία, στον σκουπιδοτενεκέ της ιστορίας.

Μια ελευθεριακή αντιπρόταση

Αυταρχισμός

Ένα ολόκληρο πλέγμα αυταρχικών και εξουσιαστικών μέσων που στηρίζονται στην αυθεντία του καθηγητή οργανώνουν τη μαθητική ζωή μέσα στους σχολικούς χώρους. Μια αλυσίδα κατασταλτικών μέτρων όπως εξετάσεις, απουσίες, ποινολόγια, αποβολές προσπαθούν κατά κύριο λόγο να στηρίξουν το σχολείο. Αν δεν αμφισβητήσουμε τη δομή του σχολείου θα διαλέξουμε σναγκαστικά το δρόμο του συμβιβασμού με τον αυταρχισμό. Πρέπει λοιπόν να απαιτήσουμε αύξηση του ορίου των απουσιών, την άμεση κατάργηση των ποινολογίων και των αποβολών. Με αυτό τον τρόπο θα έχουμε κάνει το πρώτο βήμα για μια ελευθεριακή αντίληψη μέσα στα σχολεία που θα έρχεται σε ρήξη με την πειθαρχία και την καταστολή αμφισβητώντας τις ολοκληρωτικές δομές του σύγχρονου σχολείου-φυλακής.

Επιλογή

Το σχολείο στην προσπάθεια του να φανεί πιο αξιοκρατικό, εφεύρε το σύστημα της βαθμολογίας και των εξετάσεων. Σύστημά που φαίνεται αξιοκρατικό μα που στην

πραγματικότητα δεν είναι τίποτα άλλο παρά ένα σύστημα διαχωρισμού και επιλογής των μαθητών που γεννάει τον ανταγωνισμό, την εντατικοποίηση και την ταξινόμηση τους. Σε ένα ελευθεριακό σχολείο, το κίνητρο της ατομικής επίδοσης θα πρέπει να αντικατασταθεί από αυτό της συλλογικής κατάκτησης της γνώσης, την ανακάλυψή της από μια διαδικασία που στηρίζεται στην αυτενέργεια, στον πειραματισμό και την ενεργό τους δραστηριοποίηση. Δεν υπάρχουν καλοί και κακοί μαθητές. Υπάρχουν απλώς παιδιά που ξεκινούν από διαφορετικές αφετηρίες. Το ίδιο το σχολείο θα πρέπει να γεφυρώνει μέσα από ολοκληρωμένα προγράμματα αντισταθμιστικής αγωγής αυτό το χάσμα. Αντιπροτείνουμε την κατάργηση των εξετάσεων και των βαθμών σαν θεσμούς που δεν κάνουν τίποτε άλλο παρά να προωθούν τη συμβατικότητα και τον ανταγωνισμό. Μέσα στα πλαίσια μιας ελευθεριακής αντίληψης για το σχολείο πρέπει να προωθούμε καθημερινά τέτοια αιτήματα.

Αμεσότητα

Ο έλεγχος που ασκείται στο μαθητικό κίνημα από τους θεσμούς εκπροσώπησης, τα περίφημα πενταμελή συμβούλια δεν το αφήνουν να αναπτυχθεί. Σ' αυτούς τους μηχανισμούς που γεννούν τη γραφειοκρατία και μετατρέπουν το σχολείο σε κομματική αρένα είναι ανάγκη να αντισταθούμε. Να ανοίξει ο δρόμος για ένα σχολείο αμεσότητας. Οι αποφάσεις που τώρα παίρνονται από τη συνέλευση των καθηγητών να παίρνονται από τακτικές γενικές συνελεύσεις όπου θα συμμετέχουν ισότιμα καθηγητές - μαθητές. Συνελεύσεις που θα μετατρέπονται σε χώρους γόνιμου προβληματισμού και αναζήτησης και που θα αντιστέκονται στο κράτος των κομμάτων που προεκτείνονται και μέσα στα σχολεία. Καθηγητές, μαθητές είναι σύμμαχοι στον ίδιο αγώνα για την ουσιαστική μετατροπή του σημερινού σχολείου από χώρο πειθαρχίας και καταστολής σε χώρο προσωπικής έκφρασης και δημιουργίας.

Γνώση

Είναι γεγονός ότι η γνώση που παρέχεται στο σημερινό σχολείο προάγει αξίες και εξυπηρετεί εκείνες τις ανάγκες που εναρμονίζονται με τα συμφέροντα των αφεντικών. Δεν έχει καμία σχέση με τις ανησυχίες της μαθητικής νεολαίας και τις σημερινές ανάγκες. Η γνώση αυτή περνάει την κυρίαρχη ιδεολογία προκειμένου να ενστερνιστούν οι μαθητές συμπεριφορές και κανονιστικά πρότυπα που ισχύουν στους κόλπους της αστικής κοινωνίας. Μια γνώση όχι αξία αλλά κεφάλαιο. Μια γνώση που εξυπηρετεί όχι τις ανθρωπίνες ανάγκες αλλά αντίθετα υπακούει στους απάνθρωπους μηχανισμούς του εμπορεύματος. Ο δε τρόπος μετάδοσης της στηρίζεται σε ένα κάθετο ιεραρχικό πρότυπο όπου αυτός που κατέχει -εξουσιαστής- επιβάλλει σ' αυτόν που δεν κατέχει -εξουσιαζόμενο- περισσότερη καθοδηγώντας παρά παιδεύοντας. Αυτό το πρότυπο πρέπει ν' αγωνιστούμε να σπάσει στο σύγχρονο σχολείο. Η ατομικότητα ν' αντικατασταθεί από τη συλλογικότητα, η επιβολή από την αυτενέργεια, η προσφορά από την ανακάλυψη. Για να λειτουργήσουν τα σχολεία αυτοδιαχειριζόμενες κοινότητες πρέπει να αντισταθούν και να αμφισβητήσουν τη γνώση που παρέχεται. Χρειαζόμαστε μιαν άλλου τύπου γνώση. Που δεν θα είναι ένα ολοκληρωμένο σύστημα αλλά θα είναι δομημένο έτσι ώστε να της ασκείται κριτική, ακόμη και αμφισβήτηση. Για να μπορέσουμε να πραγματοποιήσουμε την επανιδιοποίηση της γνώσης, σύμφωνα με τις ριζικές ανάγκες ολόκληρης της κοινωνίας.